

Mười Năm Thư Tình

Contents

Mười Năm Thư Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53

Mười Năm Thư Tình

Giới thiệu

Thể loại: Vườn trường, đoản văn, hiện đại, Nhật Bản Biên Tập: Ying Ying Vai chính: Tiểu Sam Hòa Thụ | Vai phụ: Thar

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-thu-tinh>

1. Chương 1

Trước khi vào truyện mình có 1 ít lưu ý nho nhỏ, vì bối cảnh ở Nhật Bản nên chắc chắn trong truyện sẽ có nhắc đến vài địa danh ở Nhật, mà mình lại ngu ngốc -_- có vài địa danh như “Tokyo” đã được dịch ra chính xác thì mình vẫn giữ nguyên, còn vài địa danh khác lại được phiên âm TQ thì mình đã có tra nhưng bí vẫn hoàn bí nên mình mạn phép để nguyên phiên âm TQ nhé ^^! Về phần tên nhân vật thì mình cũng giữ nguyên phiên âm TQ nốt hihihi vì tên Nhật hơi khó đối với mình T~T! Mong các bạn thông cảm.

[1]

Mùa hè, năm 2012.

Tokyo giữa hè quả thực là địa ngục nắng nóng.

Tiếng ve ồn ào kêu không ngớt, thành phố như biến thành đầm lầy lớn nuốt chửng mọi vật.

“Thật xin lỗi, cho qua với ạ — ”

Hòa Thụ khó khăn chen chen lấn lấn hơn nửa toa xe, rốt cuộc cũng tìm được chỗ ngồi của mình.

Ngồi đối diện anh là một đôi vợ chồng lớn tuổi, xem quần áo có lẽ là đi leo núi.

Dưới cái nóng thế này mà lại đi leo núi, thân thể thực sự rất cường tráng nha.

Chờ đến lúc mình già đi, không biết có được khỏe mạnh như vậy không đây.

Sợ là khi đó mình đã bị công việc hành hạ đến chết đi sống lại rồi.
Nghĩ như vậy, Hòa Thụ năm nay hai mươi tám tuổi không khỏi cười khổ một tiếng.
Anh lấy ra một chiếc khăn tay sạch, lặng lẽ lau mồ hôi quanh mặt.
Đoàn tàu chậm rãi khởi động.
Hòa Thụ nhìn ngoài cửa sổ.
Cảnh vật hai bên đường sắt lướt nhanh qua, giống như phù hoa lược ảnh [*].
[*] Mình hiểu hôm nay chỗ này chắc là cảnh đẹp không dừng lại lâu mà chỉ nhẹ nhàng lướt qua.
Qua hồi lâu, thành phố Tokyo đã lơ mờ bị đoàn tàu bỏ lại phía sau.
Ánh nắng nóng bỏng của mùa hè chiếu thẳng lên những mái nhà cao cao thấp thấp, tia nắng sáng rực chói cả mắt.
Lướt qua từng con phố nhỏ, tình cờ có thể bắt gặp một con mèo hoang, hoặc nhìn thấy vài cô nội trợ đang đạp xe.
Hòa Thụ lặng lẽ nhìn ngoài cửa sổ.
Lại qua hồi lâu.
Khung cảnh biển lớn màu xanh xuất hiện.
Hòa Thụ không khỏi thảng lảng.
Đã rất lâu rồi, anh chưa thấy lại bờ biển xinh đẹp quen thuộc này.
Khung cảnh biển xanh mênh mông giao thoa với bầu trời trong trẻo.
Hôm nay không có gió, từng đợt sóng lấp lánh trên mặt biển, vừa dịu dàng lại vừa tinh tế, đẹp không sao tả xiết.
Trạm dừng Hải Khâu cũng đã gần tới.
Quê hương rời xa mười năm cũng sắp trở về.
Đoàn tàu dừng ở nhà ga Tanizaki trong giây lát.
Đôi vợ chồng lớn tuổi ngồi đối diện đã xuống tàu, vài học sinh cấp ba vừa cười vừa nói lên tàu.
Hòa Thụ bất động thanh sắc đánh giá bọn họ.
Mười năm, đồng phục cấp ba ở Hải Khâu lại chẳng hề thay đổi, vẫn là áo sơ mi trắng ngắn tay cùng quần dài màu đen.
Thoạt nhìn không khác gì đồng phục học sinh ở Tokyo, thế nhưng thiếu niên ở nông thôn không giống thiếu niên ở Tokyo.
Vì lớn lên cạnh biển nên da số màu da của các thiếu niên đều là màu vàng nhạt, khi cười lộ ra hàm răng trắng tinh, vẻ mặt lại đặc biệt ngại ngùng.
Nụ cười thẹn thùng kia, thật giống như đang sợ sệt chính mình sẽ phạm lỗi gì đấy.
Hòa Thụ không khỏi siết chặt cặp công văn trong lòng.
Trong túi công văn của anh có một phong thư.
Phong thư này được gửi đến từ hôm qua, nếu như Hòa Thụ không phải ở lại công ty tặng ca, thì anh có thể đã nhìn thấy nó sớm hơn vài tiếng.
Người gửi là luật sư Mai Tân ở sở sự vụ Hải Khâu, mở đầu là:
“Kính gửi Tiểu Sam Hòa Thụ tiên sinh, ngày hôm trước, bạn bè của ngài là Thanh Mộc Chí Ba tiên sinh vì tai nạn xe cộ bất hạnh qua đời. Thanh Mộc tiên sinh đã lập di chúc, nếu như ngài ấy gặp bất trắc, thì toàn

bộ tài sản của ngài ấy sẽ để lại cho ngài. Vì vậy, kẻ hèn mọn tôi mang tâm trạng đau xót viết xuống phong thư này, hi vọng ngài có thể mau chóng trở lại thị trấn Hải Khâu để xử lý thủ tục thừa hưởng tài sản....”

Sau khi nhận được phong thư này, Hòa Thụ lập tức gọi điện lên công ty xin nghỉ.

Anh mua vé tàu, sau đó luống cuống thu thập hành lý.

Bây giờ ngồi yên trên tàu, Hòa Thụ mới có thời gian bình tĩnh suy nghĩ chuyện này.

Tuy đã tỉnh táo suy nghĩ, nhưng Hòa Thụ thực sự không thể hiểu rõ tình hình này.

Thanh Mộc Chí Ba thực sự đã chết?

Thiếu niên trầm mặc ít nói kia, thực sự đã chết?

Hắn còn để lại toàn bộ tài sản cho mình?

Hai chúng ta là gì? Bạn bè ư?

Trong mười năm qua, hai người không hề liên lạc với nhau lấy một lần, như vậy cũng coi là bạn bè sao?

Hòa Thụ bình tĩnh.

Đột nhiên suy nghĩ của anh trở lại lúc ban đầu, trở lại ngày đầu tiên anh và Thanh Mộc Chí Ba gặp nhau.

[2]

* Vì quay về quá khứ, nên xưng hô của Hòa Thụ sẽ thay đổi nhé! Hiện tại 28 tuổi mình dùng là “anh” nhưng quá khứ là một cậu nhóc cấp ba nên Ying sẽ dùng “cậu” cho phù hợp nhé!

Mùa hè, năm 1999.

Đồng hồ báo thức vẫn chưa kịp vang, Hòa Thụ đã tỉnh giấc.

Bộ đồng phục cấp ba Hải Khâu tối qua đã được mẹ ủi thẳng, hiện giờ đang treo ngay ngắn trên tường.

Hòa Thụ trở mình nhảy xuống giường, cẩn thận lấy đồng phục xuống.

Cậu nhìn vào gương nghiêm túc cài nút áo, hệt như một chiến sĩ mặc áo giáp ra trận.

Thiếu niên trong gương dáng người tinh tế, đôi mắt to tròn cùng sống mũi cao, làn da màu vàng nhạt, trên khóe miệng còn vương nụ cười trong sáng hơi e thẹn.

Mình là học sinh cấp ba rồi.

Hòa Thụ rất rất cao hứng.

Sau khi rửa mặt, cậu xuống lầu dùng điểm tâm.

Em trai em gái thấy Hòa Thụ mặc đồng phục mới, đều cao giọng gọi: “Anh hai là học sinh cấp ba rồi!”

Hòa Thụ trưng ra dáng vẻ không thèm để ý, nói: “Học sinh cấp ba với học sinh cấp hai khác nhau chỗ nào đâu, có gì đáng ngạc nhiên à?”

Mẹ đang trong nhà bếp cũng cười cười nói vọng ra: “Hòa Thụ học được cách đùa giỡn người khác rồi!”

Em trai em gái cười ha ha, Hòa Thụ cũng không nhịn được nở nụ cười.

Cậu đi tới trước tủ thờ, nhìn di ảnh ba mình chào một tiếng.

Trong bức ảnh trắng đen, đôi mắt ba cười híp thành một đường cong.

Lúc chụp bức ảnh này, căn bệnh ung thư của ba đã là thời kì cuối. Vì phải hóa trị nên tóc và răng của ba đã rụng hết.

Buổi sáng hôm đó, khi Hòa Thụ đọc báo cho ba, vô tình kể đến một chuyện cười, tuy truyện không mặn mà lắm nhưng lại chọt trúng chỗ cười của ba.

Buổi chiều lúc chụp hình, thợ chụp ảnh vừa hô “Cheese”, ba lại nhớ tới chuyện cười kia rồi đột nhiên phình bụng cười to, cười đến đôi mắt híp nhỏ lại, camera đúng lúc chụp được tấm hình này.

Sau khi bức ảnh được rửa ra, ba nói: “Cứ lấy tấm hình này làm di ảnh của ba đi, ba cũng muốn biết vẻ mặt của các nhà sư sē thế nào.”

Khi đó, mọi người trong nhà đều cười lớn.

“Ba ơi, ba nhất định phải phù hộ con để con có thể quen thêm nhiều bạn mới nha.”

Hòa Thụ nhìn di ảnh của ba cúi đầu chào, sau đó đi đến bàn ăn cùng em trai em gái dùng bữa sáng.

Hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên của trường cấp ba Hải Khâu.

Trường cấp ba Hải Khâu không xa nhà, trong kỳ nghỉ hè, Hòa Thụ đã cùng bạn bè đạp xe đến tham quan trường.

Hòa Thụ đạp xe khá nhanh, mẹ của cậu rất lo lắng tính cách lỗ mãng này, vì vậy về sau không cho cậu đạp xe đi học nữa.

Hòa Thụ đành phải nghe theo ý của mẹ.

Ăn sáng xong, mẹ phải đi làm, còn Hòa Thụ thì dẫn em trai em gái đến trạm xe buýt đưa đón của trường tiểu học Hải Khâu.

Vài gia đình dẫn con đến trạm xe đang trò chuyện với nhau.

Nhìn thấy Hòa Thụ, các bác lớn tuổi đều nhiệt tình chào hỏi, mọi người cùng nhất trí khen ngợi Hòa Thụ mặc đồng phục mới rất đẹp.

Hòa Thụ không giới ứng phó với những bác gái lớn tuổi ngoài mẹ mình.

Cậu thẹn thùng trả lời vài câu, rồi giao em trai em gái cho các bác, nhờ mọi người tạm thời để ý giùm mình.

Em trai em gái cũng rất ngoan ngoãn tạm biệt Hòa Thụ.

Hòa Thụ vẫy tay tạm biệt, quay người đi về hướng trường cấp ba Hải Khâu.

Con đường đến trường cấp ba cậu đã nắm rõ: Trước tiên phải đi ngang một phòng khám nha khoa, sau đó rẽ trái có một cửa hàng tiện lợi, phía sau cửa hàng tiện lợi có một con hẻm nhỏ, băng qua hẻm nhỏ sẽ ra đường chính ngoài đê.

Phía xa ngoài đê là bờ biển mênh mông, dọc theo đường đê đi lên chính là cổng trường cấp ba Hải Khâu.

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, thế nhưng ánh nắng mùa hè vẫn cứ gay gắt như thế, đặc biệt lại ngay cạnh biển, từng làn gió biển cứ thổi vào những cơn nóng bức của mùa hè.

Dưới ánh nắng nóng rực, Hòa Thụ đeo cặp từng bước tới trường.

Lúc đi tới cửa hàng tiện lợi, cậu thật sự đã nóng đến không chịu nổi, đành phải ghé vào cửa hàng mua một chai nước ngọt.

Trong cửa hàng tiện lợi rất mát, Hòa Thụ không nỡ đi khỏi chỗ này, nhưng cậu buộc phải đi thôi.

Hòa Thụ vừa uống nước ngọt vừa chui vào hẻm nhỏ.

Đi được vài chục mét, Hòa Thụ mới chú ý thấy đằng trước mình có một thiếu niên.

Dáng người thiếu niên kia cao gầy, da để lại trắng nõn khác hẳn với mọi người.

Thiếu niên cúi đầu, mang tai nghe, đi trước Hòa Thụ khoảng năm, sáu mét.

Cậu ta cũng mặc đồng phục cấp ba Hải Khâu, vừa hay lại đang trên đường đến trường.

Đây là bạn học mới sao?

Hay là học trưởng nhỉ?

Có nên tới chào hỏi không đây?

Đương nhiên là phải đến chào hỏi làm quen rồi!

Hòa Thụ vội vàng nhét chai nước ngọt vào cặp.

Cậu bước nhanh hơn, bản thân muốn đuổi kịp thiếu niên kia, nhưng đã sắp tới cuối con hẻm.

Đường đê lớn đầy gió đột ngột xuất hiện trước mắt.

Đột nhiên lúc này, thiếu niên xa lạ xoay người.

Người nọ chỉ thuận tiện xoay người bước lên con đường đê, rồi một mạch đi về phía trước.

Thiếu niên chỉ xoay người vài giây, nhưng Hòa Thụ lại ngây ngẩn cả người.

Vào khoảnh khắc đó, trong con hẻm chật hẹp vẽ lên một bức tranh:

Ngoài xa là từng đợt sóng lấp lánh trên mặt biển, những đám mây trôi hững hờ trên nền trời trong xanh tựa như đàn cá voi đang quẫy mình dưới biển, ngay giữa bức tranh lại xuất hiện một dáng người cao gầy đầy vẻ cô đơn.

Đó là một thiếu niên xa lạ mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, đang xoay người.

Gió biển thổi phồng áo sơ mi đơn bạc kia, ánh mắt người nọ lại rũ xuống, lặng lẽ không nói một lời.

Mái tóc ngắn đen nhánh, đôi mắt màu trà cùng lông mi rũ xuống, sống mũi thẳng tắp, nước da trắng nõn, góc nghiêng khuôn mặt thật đẹp, tựa như một viên thủy tinh.... Nhưng sao lại u buồn như thế.

Lông mày thiếu niên nghiêm nghị.

Người nọ mang tai nghe, dây tai nghe màu đen lại rơi trên túi trước ngực. Khí chất người nọ thật cô độc, phảng phất cảm giác tách biệt khỏi mọi vật xung quanh.

Hòa Thụ ngây dại.

Cậu không ngờ, vào sáng sớm ngày khai giảng năm học mới, ngay trong con hẻm nhỏ cậu lại được nhìn thấy một khung cảnh đẹp tựa phim ảnh.

Người nọ là diễn viên điện ảnh ư? Hay là người mẫu tạp chí thế?

Hòa Thụ không nhận được trong lòng nhỏ nước bọt một phen.

Sau khi thiếu niên xa lạ kia xoay người, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hòa Thụ khôi phục tinh thần, vội vã đuổi theo.

Nhưng bóng dáng thiếu niên kia đã biến mất trong đám đông đang vui đùa tới trường.

Chỉ một thoáng ngây người đã lỡ mất cơ hội chào hỏi.

Hòa Thụ cực kỳ hối hận.

Rốt cuộc người nọ là ai?

Nếu như là học sinh cùng trường, vậy sáng mai cậu nhất định sẽ còn gặp người nọ trên đường đúng chứ?

Hòa Thụ trấn an bản thân khiến tinh thần cũng dần phần chấn, vui vẻ lắc lư bước vào cổng trường cấp ba Hải Khâu.

Nhưng cậu không ngờ, chỉ vồn vện mười mấy phút sau cậu lại gặp thiếu niên kia trong cùng một phòng học năm nhất.

Hóa ra thiếu niên kia cũng là học sinh mới, bọn họ vậy mà được xếp học chung lớp.

Thực sự quá may mắn luôn!

[3]

Trong xã hội có rất nhiều quy tắc ngầm phải thừa nhận, thế giới của các thanh thiếu niên cũng không ngoại lệ.

Ví dụ như trong một lớp học mới, qua một thời gian sẽ hình thành vài nhóm nhỏ.

Những mối quan hệ trong từng nhóm nhỏ này sẽ quyết định tương lai ba năm tới của bạn, thậm chí còn có thể kéo dài thêm.

Tính tình Hòa Thụ rộng rãi, ngày còn học cấp hai cũng có duyên làm quen nhiều bạn. Nên rất nhanh, cậu đã có thể kết thân được vài bạn học ngồi quanh mình.

Mà thiếu niên thích đeo tai nghe kia lại ngồi ngay cửa sổ.

Người nọ không thèm quan tâm những nữ sinh xung quanh lú ra lú rú, chỉ một mực nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói gì, đôi mắt màu trà phẳng phất tia lãnh đạm, giống như thế giới này không có gì thú vị.

Hòa Thụ rất tò mò về người nọ, không nhịn được đành phải cắt ngang lời bạn học kể bên, hỏi: “Phải rồi, các cậu có quen bạn học kia không? Tôi với cậu ta đi chung đường đó.”

Bạn học xung quanh quay đầu liếc nhìn, nét mặt tỏ vẻ không quen biết.

Chỉ có bạn học Hoàn Sơn cười nói: “Ohhh, cậu nói tên kia à. Cậu ta tên là Thanh Mộc Chí Ba, tôi với cậu ta từng là bạn học cấp hai đấy.”

“Thanh Mộc Chí Ba?” Hòa Thụ hứng thú hỏi, “Thoạt nhìn bạn học Thanh Mộc có vẻ rất giỏi nha, hai người từng học chung cấp hai sao lại không nói chuyện với nhau vậy?”

* Thường thì cách nói chuyện bên Nhật sẽ xưng họ tên, khi thân mới kêu tên thì phải. Đây chỉ là kinh nghiệm xem truyện tranh của tớ thui chứ tớ cũng không chắc lắm T~T

Bạn học Hoàn Sơn lộ vẻ mặt do dự, nói: “Bởi vì... Khi học cấp hai, bạn học Thanh Mộc từng bị bắt nạt ba năm.”

Hòa Thụ ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Bắt nạt?”

Mọi người xung quanh hứng thú, hỏi tới: “Tại sao lại bị bắt nạt?”

Hoàn Sơn bắt đầu kể lại: “Tôi với cậu ta không chung lớp, tôi chỉ biết chút chút tình hình khi đó, hình như là do bạn học Thanh Mộc đến từ gia đình đơn thân, cậu ta chỉ có ba không có mẹ.”

Hòa Thụ nhíu chặt lông mày, hỏi: “Chỉ vì cái này sao? Tôi cũng là gia đình đơn thân đây, tôi chỉ có mẹ thôi.”

Hoàn Sơn lại nói: “Cậu với cậu ta không giống nhau. Ba cậu do bị bệnh qua đời, mọi người trong trấn đều biết rõ. Còn mẹ của Thanh Mộc là bỏ trốn theo trai. Là bỏ trốn đấy, ôi trời thật mất mặt.”

Từ “Bỏ trốn” này mang sắc thái liên quan đến tội ác, chỉ thường xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi, vì vậy khi nghe thấy từ này bạn học xung quanh ai cũng ngạc nhiên cùng hiểu kỳ.

Hòa Thụ im lặng suy nghĩ, đối với đàn ông mà nói, vợ mình bỏ trốn theo tình nhân thì đúng là chuyện rất mất mặt, nhưng đó có liên quan gì tới Chí Ba đâu? Cũng không phải Chí Ba bỏ trốn mà.

Có điều, một đám con nít đồng loạt bắt nạt bạn học cùng tuổi cũng không nói gì tới đạo lý.

Có thể là do một câu nói vô ý, hay do một cái tên, một cặp mắt kính quá dày, hay là do đạt điểm quá cao hoặc quá thấp, do quá béo hoặc quá gầy, do quá nghèo hay quá giàu, do xinh đẹp hay xấu xí... Thậm chí cũng bởi vì những thứ không liên quan tới mình, mà bất luận người nào cũng phải gánh chịu tình cảnh bắt nạt.

Bắt nạt sẽ không kết thúc, trừ phi người bị hại phản kháng, hoặc giữ im lặng đến khi tốt nghiệp hay chuyển trường.

Nhìn bộ dạng bạn học Thanh Mộc, hẳn là chọn loại giải quyết thứ hai.

Trên thực tế, phần lớn trẻ em đều sẽ lựa chọn cách giải quyết thứ hai.

Cũng không thể nói cậu ấy nhất gan hay mềm yếu, chỉ có thể nói cậu ta chấp nhận chịu đựng cảnh cô độc cùng sự dày vò.

Gia đình đơn thân sao...

Đột nhiên Hòa Thụ cảm thấy rất khó chịu.

Bất giác Hòa Thụ nhìn về phía cửa sổ, trông thấy bạn học Thanh Mộc tay nâng cằm lặng lẽ nhìn sân tập ngoài cửa sổ.

Thần sắc thiếu niên lạnh lùng như thế, toàn thân tản ra loại khí chất tối tăm cô độc.

Nhìn kỹ, quanh mắt cậu ta có vành đen, thực sự là đáng vẻ chịu đựng quanh năm.

Thì ra thiếu niên kia không phải diễn viên điện ảnh, cũng không phải người mẫu tạp chí, cậu ấy chỉ là một người xui xẻo đáng thương thôi.

Hòa Thụ nhớ tới tình cảnh sáng nay.

Giữa từng cơn sóng lấp lánh ngoài biển rộng, trong con hẻm nhỏ nhỏ, một thiếu niên đáng vẻ cô độc xoay người.

Mặt nghiêng của người nọ trong suốt tựa như một viên thủy tinh, áo sơ mi trắng bị gió biển thổi phồng lên rung động.

Gia đình đơn thân...

Thì có lỗi gì cơ chứ?

—

Có ai thấy nó như anime không?? Sao tui thấy giống giống vậy nè!! Truyện không nói rõ ai công ai thụ, nên mọi người cứ feel theo cảm nhận của chính mình nha ^^

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[4]

Sau khi tan học.

Mấy cậu bạn mới quen gấp gáp rời đi, Hòa Thụ cũng nói lời tạm biệt với họ.

Phòng học cũng vắng dần.

Hòa Thụ đeo cặp lên vai, thở mạnh một hơi rồi cất bước đi tới cửa sổ, “Bộp” một tiếng vỗ lên vai bạn học Thanh Mộc.

Lúc đó, Chí Ba vừa mang tai nghe vừa thu dọn cặp sách.

Chí Ba giật mình bởi cái vỗ vai của Hòa Thụ, phải một lúc sau mới chậm rãi xoay đầu.

Trong đôi mắt màu trà của Chí Ba, Hòa Thụ nhìn thấy đầy tia kinh ngạc.

“Bạn học Thanh Mộc, tôi tên là Tiểu Sam Hòa Thụ.” Hòa Thụ nhe răng cười nhìn Chí Ba, “Cậu luôn mang tai nghe à? Đi đường mà mang tai nghe nguy hiểm lắm đó nha.”

Chí Ba ngậy người nhìn Hòa Thụ.

Đột nhiên, hấn vội vàng tránh ánh mắt.

Chí Ba tiếp tục im lặng thu dọn cặp sách, cũng không lấy tai nghe xuống.

Hòa Thụ ngược lại không tức giận chút nào. Cậu nhích người qua hướng Chí Ba, mặt tiến sát lại gần, cười nói: “Sáng nay trên đường đi học tôi có nhìn thấy cậu. Tôi đoán là chúng ta chung đường, vậy giờ về cùng nhau đi.”

Chí Ba hơi ngừng lại, kinh ngạc nhìn Hòa Thụ.

Hòa Thụ thì ngốc ngốc, nhe răng cười nhìn Chí Ba.

Chí Ba dường như đang do dự.

Sắc mặt hấn rất xanh xao, quanh đôi mắt không giấu được quầng thâm. Tuy Chí Ba rất cao, nhưng Hòa Thụ vẫn cảm thấy được tia yếu đuối của hấn.

Do dự nửa ngày, Chí Ba mới đeo cặp lên vai, thấp giọng nói: “Ừm.”

Hòa Thụ cực kỳ cao hứng, nói: “Vậy thì tốt rồi! Chúng ta đi thôi!”

Chí Ba yên lặng tùy ý đi theo Hòa Thụ.

Hai người ra khỏi trường học, vẫn là cảm giác nóng rục khi đi gần biển.

Dưới bầu trời rộng lớn mang sắc chiều hoàng hôn, nước biển ngoài xa trong suốt ánh lên hào quang rực rỡ của nắng chiều.

Trong khung cảnh hoàng hôn dịu dàng, mọi vật xung quanh cũng lặng yên theo.

Nếu không phải ngẩng đầu lên nhìn, có lẽ bản thân sẽ không phát hiện bầu trời rộng lớn cùng mặt biển lại có thể đẹp đến như vậy.

Cũng giống như hiện tại, nếu Hòa Thụ không ngẩng đầu liếc nhìn, có lẽ cậu cũng không phát hiện đi bên cạnh mình là một thiếu niên vừa đẹp trai lại vừa đáng thương.

Hòa Thụ cùng Chí Ba một trước một sau đi trên bờ đê.

Hình ảnh hai thiếu niên mặc đồng phục dưới nắng chiều tựa như hai viên sỏi trên bãi cát vàng.

Hòa Thụ vui vẻ nghĩ đến những điểm khác nhau giữa cấp ba và cấp hai, ví dụ như món gà rán trong canteen, cách phát âm tiếng anh của thầy giáo mới, hay sân luyện tập cùng đường chạy rất sạch sẽ và rộng rãi.

Qua một lúc, con hẻm nhỏ đã xuất hiện.

Hòa Thụ nhảy khỏi đường đê, cùng Chí Ba sánh vai đi vào hẻm nhỏ.

Con hẻm vô cùng chật hẹp, khiến giọng nói của Hòa Thụ càng thêm rõ ràng.

“Tôi thấy cấp ba khác hẳn với cấp hai.” Hòa Thụ cởi mở bắt chuyện, “Tuy chỉ mặc một bộ đồng phục mới, nhưng lại có cảm giác như chúng ta đã lớn cả rồi, sắp trải qua một cuộc sống mới, những chuyện cũ có thể hoàn toàn vứt ra sau ốt!”

Chí Ba trầm mặc không đáp, hấn chỉ dùng đôi mắt màu trà lạnh đạm nhìn thoáng qua Hòa Thụ.

Hòa Thụ biết rõ, tuy rằng Chí Ba mang tai nghe nhưng chắc chắn những lời cậu nói hấn đều nghe rõ.

Hai người men theo hẻm nhỏ đi ra đường lớn, tới cửa hàng tiện lợi.

Hòa Thụ dừng bước.

Cậu tiếc nuối nói: “Bạn học Thanh Mộc, tôi phải đi hướng kia, ngày mai gặp nhé!”

Bước chân Chí Ba dừng lại, có chút kinh ngạc cúi đầu: “Tạm biệt.”

Sau khi chia tay, Chí Ba lặng lẽ đi một đường khác.

Hòa Thụ thì chạy vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước ngọt.

Khi này cậu nói nhiều quá, giờ khát nước quá trời luôn.

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, em gái vẫn muốn bám giường, mẹ phải đi làm sớm, Hòa Thụ rất vất vả mới dẫn được em trai em gái ra trạm xe buýt đứng chờ.

Đưa hai đứa nhỏ ra trạm xong, cậu liền vội vàng chạy về hướng cửa hàng tiện lợi, đợi hơn mười mấy phút nhưng Chí Ba vẫn chưa xuất hiện.

Rõ ràng hôm qua đã hẹn đi học chung mà ta?

Chẳng lẽ hôm nay bạn học Thanh Mộc không đến trường?

Hòa Thụ không thể làm gì khác đành phải đi học một mình.

Sau khi bước vào lớp, Hòa Thụ lại thấy bạn học Thanh Mộc đang ngồi ngay ngắn bên cửa sổ.

Chí Ba vẫn mang tai nghe, tay thì đang ghi ghi chép chép gì đó.

Từng tia nắng lấp lánh xuyên qua ô cửa kính, chiếu rọi lên nửa bên mặt thủy tinh của hắn, đẹp như một thước phim tuổi trẻ.

Hòa Thụ đeo cặp, hưng hăng đi tới bàn học Chí Ba.

Bạn học cả lớp đều xoay đầu lại, tò mò nhìn hai người.

Chí Ba ngạc nhiên ngẩng đầu, tai nghe bên trái rơi xuống.

Lúc này Hòa Thụ mới phát hiện, tên Chí Ba này vậy mà đang hí hoáy làm bài tập toán.

“Chào buổi sáng, bạn học Thanh Mộc.” Hòa Thụ rất không cao hứng, “Tại sao cậu lại đi trước?”

Chí Ba cúi đầu, thấp giọng nói: “Có liên quan tới cậu à?”

Hòa Thụ giữ chặt mép bàn học Chí Ba: “Đương nhiên là có liên quan rồi! Sáng hôm nay tôi đã luôn đứng chờ cậu ở cửa hàng tiện lợi, tôi sợ mình bỏ qua cậu nên không dám vào trong cửa hàng, cả người đầy mồ hôi nè, cậu xem đi ——”

Nói rồi, Hòa Thụ xoay người.

Chí Ba ngẩng đầu, nhìn thấy mặt sau áo sơ mi của Hòa Thụ đã bị ướt một mảng lớn.

Áo sơ mi đơn bạc như muốn dính sát vào lưng Hòa Thụ, mơ hồ để lộ làn da màu vàng nhạt, xuống chút nữa chính là vòng eo thon nhỏ được thắt lưng giữ chặt...

Chí Ba giống như bị điện giật, nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Hắn một bên cầm chặt bút bi ghi ghi chép chép, một bên cứng rắn nói: “Tại sao cậu phải chờ tôi?”

Hòa Thụ liền xoay lại, kinh ngạc nói: “Không phải chúng ta đã hẹn cùng nhau đi học à?”

Chí Ba ngẩn người: “Tôi tưởng là chỉ có hôm qua thôi...”

Lúc này Hòa Thụ mới hiểu rõ, hóa ra bạn học Thanh Mộc cho là lời hẹn kia chỉ có hiệu lực một ngày!

Vậy là sự tức giận với Chí Ba ngay lập tức bị xì hơi.

Cậu ngồi xuống ghé đối diện Chí Ba, vui vẻ nói: “Ý của lời hẹn kia chính là chúng ta vĩnh viễn cùng đi học chung đó, vĩnh viễn chính là always!”

Chí Ba nhú nhú mày, dính dính nói: “Vĩnh viễn là forever mới đúng.”

Hòa Thụ cười ha ha.

Chí Ba nhìn Hòa Thụ cười rộ lên, lông mày đang nhíu chặt cũng chậm rãi thả lỏng.

Mấy bạn nữ trong lớp buồn cười hỏi: “Bạn học Tiểu Sam này, quan hệ giữa cậu với bạn học Thanh Mộc lúc nào lại tốt như thế?”

Chí Ba đeo tai nghe lên, tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Hòa Thụ cười nói: “Tôi cũng không biết, nhưng giờ chúng tôi là bạn tốt rồi nha, có đúng không Chí Ba?”

Chí Ba im lặng không lên tiếng.

Hòa Thụ vẫn nhiệt tình nói: “Chí Ba này, cậu cũng gọi tên tôi đi!”

Chí Ba dứt khoát xoay đầu sang hướng khác.

Thế nhưng, Hòa Thụ vẫn nhìn thấy vành tai đỏ ửng của hắn sau mái tóc đen.

Hòa Thụ ngẩn người, đột nhiên trong lòng có cảm giác kỳ lạ.

Cậu không biết đó là loại cảm giác gì, nói thế nào nhỉ, trái tim giống như bị mèo con nhẹ nhàng cào cào vậy!

Lúc này, một bạn nam mập mạp chạy ầm ầm vào lớp học.

Cậu bạn la to: “Tiểu Sam, sao cậu lại ngồi chỗ tôi? Mau tránh ra coi!”

“Ồ, là bạn Căn Tử sao.” Hòa Thụ nhanh chóng đứng dậy trả chỗ ngồi.

Bạn học Căn Tử đặt cặp mông múp múp xuống ghế, lòng như lửa đốt moi moi lục lục tập ghi chép trong cặp, nói: “Tôi phải nhanh chóng làm xong bài tập toán, hôm qua quên làm mất rồi!”

Trong lòng Hòa Thụ hơi động, vội nói: “Vậy thì thật trùng hợp nha, bạn học Thanh Mộc cũng đang làm bài tập đấy.”

Chí Ba ngây người, giống như không thể ngờ đề tài lại chuyển qua hắn.

Bạn học Căn Tử thì giống như vớt được cứu tinh, vội vàng xoa xoa tay nói: “Bạn học Thanh Mộc, Thanh Mộc đại ca, tập ghi chép của cậu cho tôi nhìn một chút đi!”

Chí Ba chưa từng được người khác nịnh nọt kêu là “Đại ca”, thần sắc hắn có chút cứng ngắc, nhấc tay nói: “Cậu.... Cậu xem đi.”

Bạn học Căn Tử hô to vạn tuế, nhanh tay cầm bút rồi nhướn cơ thể múp múp của mình về hướng Chí Ba.

Ngày đó sau khi tan học, bạn học Căn Tử đã mua bánh mì với nước trái cây tặng cho bạn học Thanh Mộc.

Nếu như không phải Chí Ba nói lời cự tuyệt, thì bạn học Căn Tử còn muốn lôi kéo Chí Ba nhập hội đi chơi điện tử.

Hòa Thụ cùng Chí Ba sánh vai đi trên đường đê.

Hôm nay gió biển có chút mát mẻ, cảm giác cực kỳ thoải mái.

Hòa Thụ tách dây đeo cặp làm hai, đeo lên vai.

Cậu vừa đi vừa nói: “Thật ra bạn học trong lớp chúng ta rất tốt, đúng không? Giống như bạn học Căn Tử vậy đó, chỉ cần nói vài câu là có thể làm bạn bè rồi.”

Chí Ba yên lặng nhìn bóng lưng Hòa Thụ, bỗng nhiên cất tiếng: “Cám ơn cậu.”

Hòa Thụ quay đầu, cười nói: “Cần gì phải cảm ơn, cậu cứ dựa vào chính mình để kết bạn thôi. Bạn học Thanh Mộc này, tôi rất khâm phục cậu nha, sao cậu có thể làm bài tập toán nhanh như vậy? Tối qua tôi làm lâu lắm đấy, vậy mà cậu chỉ cần viết ra.”

Chí Ba cúi đầu giải thích: “Trước đây tôi... Tôi đã làm qua dạng bài tập này ở lớp ôn tập.”

Hòa Thụ nhận thấy Chí Ba dường như không phải người giỏi giao tiếp, cũng đúng thôi, một người từng bị cả lớp bắt nạt ba năm thì làm sao không nói chuyện cẩn thận được.

Hòa Thụ không dám tưởng tượng Chí Ba đã làm thế nào để vượt qua ba năm đó, vì vậy thuận theo câu chuyện của hắn, tiếp tục hỏi: “Cậu từng học ở lớp ôn tập ba năm sao?”

Chí Ba gật đầu.

Hòa Thụ hâm mộ nói: “Thật là tốt, nhà tôi chỉ có mình mẹ tôi đi làm thôi, tôi không đủ tiền để học lớp ôn tập.”

Lần này Chí Ba do dự rất lâu, hẳn không thể tìm được từ ngữ phù hợp để trả lời.

Hòa Thụ cũng không dồn ép Chí Ba.

Cậu nhảy xuống đê, đi cùng Chí Ba vào hẻm nhỏ.

Chí Ba đi phía trước, hẳn hơi ngừng một chút, quay đầu chờ Hòa Thụ đi tới.

Bên trong hẻm nhỏ u ám, thân ảnh cao gầy đơn bạc của thiếu niên lộ ra mười phần tốt đẹp.

Hòa Thụ chạy tới gần.

Cái tên này có biết hẳn rất đẹp trai hay không?

Nếu như mình không giúp Chí Ba giao lưu với lớp, thì chắc chắn các bạn nữ cũng sẽ nhiệt tình đến bên người Chí Ba thôi!

[5]

Quả thực Hòa Thụ nghĩ không sai.

Bạn học Thanh Mộc quả nhiên rất được hoan nghênh.

Sau khi bước vào cấp ba, có nhiều chuyện đã dần thay đổi.

Mọi người không giống như cấp hai không ý thức được giới tính nữa, hình mẫu bạn học Thanh Mộc cao gầy trắng nõn, lại rất thường mang tai nghe, cả người toát ra khí chất đẹp trai ngời ngời, trong mắt các bạn nữ liền biến thành thần tượng.

Hòa Thụ đã nhiều lần nhìn thấy mấy bạn nữ cùng tuổi, thậm chí đến học tỷ cũng tới đưa thư tình cho bạn học Thanh Mộc.

— Nhưng bạn học Thanh Mộc đều từ chối hết.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy bạn học Thanh Mộc quá vô tình, nhưng Hòa Thụ biết rõ, bạn học Thanh Mộc chỉ là không biết cách nói chuyện với các bạn nữ thôi. Có những lúc hai người ở cùng một chỗ, bạn học Thanh Mộc nói một câu còn phải suy nghĩ tới nửa ngày.

Rõ ràng bề ngoài bạn học Thanh Mộc rất lãnh đạm, nhưng tính cách của hẳn lại rất e lệ, sự tương phản này khiến Hòa Thụ lại càng quan tâm hẳn hơn.

Hòa Thụ không rõ chuyện gì đang xảy ra, cậu luôn có cảm giác mình không thể bỏ rơi, không thể không quản bạn học Thanh Mộc được.

Hôm nay là thứ năm.

Thời điểm học tiết thể dục, Hòa Thụ chủ động lôi kéo bạn học Thanh Mộc cùng nhau làm công tác khởi động.

Chí Ba rất tự nhiên đáp ứng.

Thế là Hòa Thụ cùng Chí Ba lưng dựa lưng, cánh tay móc vào nhau, hỗ trợ lẫn nhau làm động tác kéo duỗi.

Cách một lớp vải mỏng manh, hai chiếc lưng thiếu niên dính sát vào nhau, thỉnh thoảng quấy rầy lẫn nhau. Trong không khí pha lẫn nhiệt độ ấm áp của cơ thể, mùi mồ hôi cùng hương vị gió biển...

Ánh mắt Chí Ba rũ xuống, im lặng móc chặt cánh tay Hòa Thụ, một lần rồi lại một lần cong lưng nâng Hòa Thụ lên.

Hòa Thụ vẫn cứ lải nhải nói.

Những lúc bọn họ ở cùng nhau, Hòa Thụ luôn là người tìm kiếm đề tài trò chuyện.

“Tôi rất thích chạy bộ.”

Hòa Thụ thong thả nằm dài trên lưng Chí Ba, cậu duỗi thẳng thắt lưng nhìn bầu trời trong xanh: “Tôi muốn tham gia câu lạc bộ điền kinh, nhưng câu lạc bộ điền kinh rất nghiêm khắc, mỗi ngày khi tan học với mỗi cuối tuần đều phải huấn luyện. Tôi cũng không biết em trai em gái mình có thể ở một mình được không.”

Chí Ba nhìn chằm chằm mặt đất, nghiêm túc tiếp nhận cân nặng của Hòa Thụ: “Cậu luôn chăm sóc em trai em gái mình sao?”

Hòa Thụ kiêu ngạo nói: “Tôi có một em trai với một em gái nha, em trai được năm tuổi, còn em gái được bốn tuổi rồi.”

Chí Ba nói: “Tôi biết ngay cậu là anh hai mà.”

Hòa Thụ tò mò hỏi: “Sao cậu lại biết?”

Chí Ba thấp giọng nói: “Bởi vì bạn học Tiểu Sam rất có dáng vẻ của anh hai.”

Hòa Thụ cười ha ha.

Giáo viên thể dục thổi còi một tiếng.

Chí Ba đứng thẳng dậy.

Hòa Thụ thì lại ra sức cúi người.

Dáng người Chí Ba quá cao, đầu Hòa Thụ muốn đụng xuống đất luôn rồi, cậu vất vả lắm mới đỡ được lưng Chí Ba.

Hòa Thụ thở hổn hển, cố gắng lấy hơi tiếp tục nói: “Thật ra.... Gia đình tôi cũng là gia đình đơn thân, ba tôi mắc bệnh ung thư đã qua đời. Khi nào có thời gian cậu đến nhà tôi chơi đi, tôi cho cậu xem di ảnh của ba tôi, rất thú vị đó nha.”

Chí Ba hỏi: “Di ảnh? Thú vị?”

Hòa Thụ cười cười.

Tuy cậu không nhìn thấy vẻ mặt của bạn học Thanh Mộc, nhưng cậu có thể chắc chắn bạn học Thanh Mộc đang cau mày khó hiểu.

“Cậu mau trả lời có tới được không?” Mồ hôi Hòa Thụ rơi đầy trên mặt đất, âm thanh có chút run rẩy, “Nếu.... Nếu cậu mà tới, tôi sẽ nói với mẹ làm đồ ăn ngon cho cậu.”

Giáo viên thể dục lại thổi còi, Chí Ba liền uốn thẳng lưng.

Hòa Thụ rút cuộc cũng được buông lỏng, thở mạnh một hơi rồi ngã xuống đất.

Chí Ba buồn thiu nói: “Cuối tuần tôi phải học lớp ôn tập, không có thời gian đến nhà cậu.”

Hòa Thụ nằm trên đất cười cười: “VẬY khi nghỉ đông rồi đến!”

Chí Ba lẳng lặng nhìn hai má đỏ ửng của Hòa Thụ: “VẬY hẹn thế nhé.”

“Ừ, hẹn vậy nha!”

[6]

Đoàn tàu chậm rãi dừng lại.

Ngoài cửa xe, xuất hiện một tấm bảng trắng ghi dòng chữ “Trạm Hải Khâu”.

Hòa Thụ cẩn thận cầm hành lý xuống xe, đoàn tàu liền chậm rãi chạy đi.

Từ sau lần chuyển lên Tokyo, đã rất lâu rồi Hòa Thụ chưa trở về trấn Hải Khâu.

Đầu tiên anh đến nhà trọ cất hành lý, sau đó cầm theo lá thư đến sở sự vụ gặp luật sư Mai Tân.

Sở sự vụ khá nhỏ, phòng làm việc thì chất đầy văn kiện cổ xưa.

Luật sư Mai Tân tóc đã hoa râm, ông đứng giữa đồng giấy tờ khiến người khác nảy sinh ra cảm giác quái dị.

Hai người bắt tay chào hỏi.

Luật sư Mai Tân nói: “Tiểu Sam, bác vẫn nhớ rõ ba con, ba con là một tên ngốc rất lạc quan, di ảnh của ông ấy khiến bác cả đời cũng khó quên. Con được đến Tokyo học đại học, lại còn tìm được công việc tốt, ba con nhất định sẽ rất hãnh diện.”

Hòa Thụ lễ phép đáp: “Cảm ơn bác, luật sư Mai Tân.”

Hai người ngồi xuống ghế salông nhỏ.

Hòa Thụ hỏi: “Tại sao Thanh Mộc..... lại bị tai nạn?”

Luật sư Mai Tân nói lỏng nút áo âu phục, thở dài nói: “Hôm đó Thanh Mộc tiên sinh ra khỏi nhà, theo cảnh sát suy đoán có lẽ hẳn muốn đến cửa hàng tiện lợi mua đồ. Vì Thanh Mộc tiên sinh mang tai nghe, nên.... Hẳn không nghe thấy tiếng còi xe tải, mà người tài xế lúc đó đã uống rượu, cho nên.....”

“Tên ngu ngốc đó.” Hòa Thụ cười khở một tiếng, “Con đã sớm nói với hẳn như vậy rất nguy hiểm mà.....”

Hòa Thụ siết tay thành nắm đấm, chặt đến mức các đầu ngón tay đều trắng bệch.

Luật sư Mai Tân đứng dậy, ông đưa cho Hòa Thụ hộp di sản nhỏ nhắn của Thanh Mộc.

Hòa Thụ nhận lấy.

Anh lật rất lâu mới lật tới trang cuối.

Hòa Thụ ngậy người nhìn dãy số trên trang giấy.

Anh ngẩng đầu, ngơ ngác hỏi: “Sao Thanh Mộc lại có nhiều tiền như vậy?”

Luật sư Mai Tân hơi kinh ngạc, hỏi ngược lại: “Tiểu Sam, con với Thanh Mộc không phải bạn bè sao? Lẽ nào con không biết? Thanh Mộc tiên sinh là một nhà thiết kế rất nổi tiếng. Chỉ là hẳn luôn làm việc trong nhà, hẳn không thích xuất hiện trên truyền thông.”

“Nhà thiết kế.....” Hòa Thụ cười cay đắng, “Đúng thế, quả thật rất phù hợp với phong cách của hẳn.”

Hòa Thụ làm thủ tục theo yêu cầu của luật sư Mai Tân.

Trước buổi tang lễ còn rất nhiều chuyện chờ bọn họ xử lý.

Hai người bận rộn đến tối vẫn chưa làm xong, đành phải kết thúc hôm nay, ngày mai lại nói.

Thời điểm Hòa Thụ mệt mỏi muốn rời đi, luật sư Mai Tân lại nhớ ra điều gì.

Ông vội vã kêu Hòa Thụ, sau đó tìm kiếm nửa ngày mới giao cho Hòa Thụ một chiếc chìa khóa: “Đây là chìa khóa nhà của Thanh Mộc tiên sinh.”

Hòa Thụ ngậy người.

Anh ngơ ngác nhìn chìa khóa trong tay luật sư, đến tận giờ phút này, anh mới thật sự hiểu được cảm giác thừa kế là thế nào.

Thanh Mộc đã chết.

Qua hơn nửa ngày, Hòa Thụ mới nhận lấy chìa khóa.

Anh thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Luật sư Mai Tân hỏi: “Tiểu Sam này, con sẽ đến nhà Thanh Mộc sao?”

Hồ háp Hòa Thụ có chút hỗn loạn: “Con không biết, con cảm thấy mình vẫn chưa sẵn sàng.....”

Luật sư Mai Tân khuyên nhủ: “Hay con đến nhà Thanh Mộc nhìn thử một lần đi, ba của Thanh Mộc rất muốn biết con trai mình để lại những gì. Nhưng theo di chúc thì chỉ có con mới có quyền mở cửa nhà Thanh

Mộc. Tuy bác không có tư cách yêu cầu con phải làm như vậy, thế nhưng.... Nếu có thể, con có đồng ý giúp ba của Thanh Mộc thỏa mãn tâm nguyện được không?”

Hòa Thụ cầm chìa khóa trong tay, vẻ mặt vô cùng do dự.

Luyệt sư Mai Tân lại nói: “Nhất định con sẽ cảm thấy kỳ quái, tại sao Thanh Mộc lại đem tất cả tài sản để lại cho con đúng không? Con đến nhà hắn nhìn một chút, nói không chừng có thể tìm thấy câu trả lời.”

Hòa Thụ nắm chặt tay.

Anh ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Con sẽ đi ngay.”

—

* Đây là chú thích cho động tác duỗi người ở trên nhé ^.^

Trong ảnh là minh họa sống động cho động tác duỗi người =))) Đây là truyện 19 Days của tác giả Old Xian. Được vietsub by Rùa Bò Team

Vì sao tui lại lấy ảnh này:”> Vì nó cute các bạn ạ =))) Truyện này best cute hiuhiu

~Lại nhắc nhở nhỏ nhỏ thêm một lần, ở quá khứ 18 tuổi – Hòa Thụ sẽ xưng là “cậu” và ở hiện tại 28 tuổi – Hòa Thụ sẽ xưng là anh nhé!!

Mình biết là nó hơi rối chỗ này, nhưng mong mọi người thông cảm, đúng theo hoàn cảnh với độ tuổi thuiiii~ hiuhiu T~T. Ying biết chương này lên hơi lâu, một phần vì mình hơi nhây với cả đau mí mắt suốt nên mới lâu dữ vậy ỌvỌ Mà thật ra 1 chương của bộ này dài đến hoang mang luôn các bạn ạ () Nhưng không sao, dù nó dài cỡ nào tớ cũng sẽ nhai sạch!!!

3. Chương 3

[7]

Kỳ nghỉ đông bắt đầu, Chí Ba đúng hẹn đến nhà Hòa Thụ chơi.

Hòa Thụ hào hứng chạy xuống mở cửa, Chí Ba đã đứng ngay bên ngoài.

Hôm nay hắn mặc áo khoác màu nâu khá to, bên trong mặc một chiếc áo len trắng đen, quanh cổ choàng một chiếc khăn màu đỏ.

Thiếu niên tóc đen, làn da lại trắng như tuyết, hai má đỏ ửng do đứng bên ngoài quá lâu.

Hòa Thụ cao hứng nói: “Bạn học Thanh Mộc mau vào nhà!”

“Ừm.”

Chí Ba đi vào nhà, một bên lấy khăn quàng cổ xuống, một bên cẩn thận đánh giá bốn phía.

Nhà Hòa Thụ cũng giống như những căn nhà bình thường trong địa phương, phòng ở cũng khá lâu năm.

Các đồ dùng trong nhà được sắp xếp rất cẩn thận, trong không khí tản ra một mùi vị, đó là mùi vị của gia đình.

Bất luận là ai khi bước vào nhà đều sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng Chí Ba thì không.

Hắn đứng cứng người ở cửa ra vào.

Ánh mắt rụt rè, giống như không quen với chuyện đến nhà bạn chơi.

Hòa Thụ nhìn ra Chí Ba không thoải mái.

Tuy bề ngoài Chí Ba thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng tính cách của hắn lại cực kỳ e lệ, hướng nội.

Trong đôi mắt màu trà lãnh đạm kia, thường xuyên toát ra vẻ chần chờ cùng e sợ.

Nếu như không quan sát tỉ mỉ sẽ không dễ nhận ra.

Hòa Thụ biết rõ, ba năm cấp hai bị bắt nạt đã để lại bóng ma trong lòng Chí Ba, bằng không hắn sẽ không trở thành bộ dạng như bây giờ.

Lẽ ra Chí Ba sẽ rất tự tin, tươi sáng hơn, dũng cảm và thoải mái hơn.....

Có điều, bề ngoài trái ngược với tính cách nhát gan của Chí Ba, càng khiến Hòa Thụ thêm quan tâm, thương tiếc hẳn.

Khiến cậu đối với hẳn càng thêm dịu dàng, nhu hòa.

Hòa Thụ cầm lấy khăn quàng cổ của Chí Ba.

Cậu máng khăn lên móc áo, nở nụ cười với hẳn: “Mẹ tôi đi làm rồi, nhưng bà đã làm sẵn đồ ăn trong nồi, tôi đi hâm lại một chút, sau đó chúng ta ăn trưa nhé.”

Chí Ba hỏi: “Bạn học Tiểu Sam, cậu ở nhà một mình sao?”

“Không đâu, em trai em gái tôi cũng được nghỉ đông.” Hòa Thụ quay đầu nhìn lên lầu, “Anh Thái, Lễ Nại mau xuống đây nào!”

Chí Ba thuận theo nhìn lên cầu thang.

Rất nhanh, có một bé trai cùng một bé gái “bịch bịch” chạy xuống.

Cậu nhóc có làn da bánh mật, khuôn mặt giống như phiên bản thu nhỏ của Hòa Thụ.

Bé gái thì được buộc hai bím tóc xiêu vẹo, cô bé mặc một chiếc áo đầm, phần dưới váy được mặc thêm một cái quần thể thao.

Hòa Thụ cười hì hì, tay phải giữ đỉnh đầu bé trai, tay trái thì cầm cổ áo bé gái.

Thiếu niên cố định em trai em gái trong tay, kiêu ngạo nói với Chí Ba: “Đây là em trai với em gái của tôi, Anh Thái cùng Lễ Nại.”

Chí Ba khẽ gật đầu, có chút căng thẳng: “Chào..... Chào hai đứa.”

Hòa Thụ nhanh chóng cúi đầu nói với em trai em gái: “Đây là Thanh Mộc, bạn tốt của anh hai.”

Anh Thái tò mò hỏi: “Anh Thanh Mộc ơi, anh biết chơi bóng chày không?”

Chí Ba lắc đầu.

“Ồ... Em còn muốn chơi cùng anh...” Anh Thái không hề che giấu, khuôn mặt nhỏ tỏ vẻ thất vọng.

Lễ Nại thì mở to mắt long lanh, sùng bái nhìn Thanh Mộc: “Anh Thanh Mộc ơi, anh thật đẹp trai nha, giống y chang diễn viên trên ti vi luôn!”

Chí Ba ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào, đôi tai trắng nõn lập tức đỏ ửng.

Hòa Thụ cười ha ha: “Anh cũng thấy tên này rất giống diễn viên điện ảnh nha, thế nào?? Có phải anh hai rất lợi hại không?”

Lễ Nại hừ một tiếng: “Anh Hòa Thụ có gì lợi hại đâu? Anh hai chỉ giống khỉ con thôi!”

“Khỉ, khỉ con á?” Hòa Thụ cố ý làm vẻ mặt tức giận, “Biết vậy anh hai sẽ không giúp em thắt tóc đâu!”

Lễ Nại ghét bỏ nói: “Em chỉ muốn mẹ thắt tóc thôi, anh hai thắt tóc xấu òm!”

“Ồ, có cơ hội rồi!” Đột nhiên Anh Thái giật nơ cài tóc hình con bướm của Lễ Nại, cậu nhóc quay vòng vòng rồi chạy ủa vòng phòng khách.

Lễ Nại xấu hổ che tóc, cao giọng la to: “Tên ngốc kia, mau trả lại cho em!”

Anh Thái cười ha ha: “Bắt được đi rồi tính!”

“Ngốc, tên ngốc kia!” Lễ Nại tức nổ phổi, nhanh chân chạy theo sau.

Phòng khách lập tức tràn ngập tiếng vui đùa của trẻ con.

Hòa Thụ gãi gãi đầu, cười ngại ngùng. Răng cậu rất trắng, giống như những vỏ sò nằm trên biển: “Thật ngại ghê, để cậu cười chê rồi, em trai em gái tôi quả thực là đám khỉ con mà hehe.”

Chí Ba lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi thấy nhà cậu.... Rất có sức sống.”

“Ha ha, cậu không cần khách khí như thế đâu.”

Hòa Thụ kéo Chí Ba vào nhà: “Mau vào đi, tôi nấu cơm cho cậu ăn.”

Chí Ba cúi đầu, lẳng lặng nhìn tay Hòa Thụ đang nắm lấy cổ tay mình.

Bàn tay cậu vừa tinh tế lại mạnh mẽ, phảng phất cảm giác vui sướng, giống như đang truyền niềm vui cho hắn.

Đây là bạn bè sao? Chí Ba giật mình nghĩ.

Mẹ đã làm sẵn đồ ăn nên Hòa Thụ nhanh nhẹn bắt lửa bếp, chỉ một lát sau đã có ngay một nồi cơm tẻ.

Cậu một bên làm cơm, một bên lải nhải về chuyện trong trường cùng chuyện trong nhà.

Chí Ba im lặng đứng bên cạnh Hòa Thụ, dáng vẻ hần trầm mặc giống như một bạn cún lớn trung thành.

Sau khi chuẩn bị bữa ăn, Hòa Thụ liền vén tay áo, bắt đầu cố định chỗ ngồi cho em trai em gái.

Bốn người cùng nhau dùng cơm, Hòa Thụ ngồi gần Chí Ba, còn Anh Thái ngồi gần Lễ Nại.

Có điều, Anh Thái với Lễ Nại cứ ăn một miếng là lại gây một lần, ngắt ngắt nhéo nhéo qua lại suốt, quả thực là thích chọc nhau đến nghiện.

Hòa Thụ đành phải đứng dậy đổi chỗ ngồi, cậu để Anh Thái ngồi với mình, còn Lễ Nại ngồi gần Chí Ba. Cứ như vậy, cuộc chiến của hai đứa nhỏ mới kết thúc.

Sau bữa trưa ấm ỉ, Anh Thái với Lễ Nại nhanh chóng chiếm đoạt TV.

Hòa Thụ vừa thu dọn đồ ăn vừa nói: “Mẹ tôi làm đồ ăn ngon không?”

Chí Ba một bên phụ giúp Hòa Thụ dọn bàn ăn, một bên gạt đầu nói: “So với mẹ tôi thì ngon hơn nhiều.”

Hòa Thụ bị hần chọc cười, hỏi: “Vậy bây giờ ai làm cơm cho cậu?”

Chí Ba cúi đầu nhìn chén cơm sạch bóng: “Là.... Là ba tôi thuê người giúp việc nấu cơm.”

Bỗng nhiên Hòa Thụ ý thức được, cậu không nên hỏi vấn đề này.

Dù sao cậu cũng chỉ là học sinh cấp ba, không quá am hiểu cách nói chuyện thông dong cùng bình tĩnh của người trưởng thành, nhất thời sốt ruột chuyển đề tài: “Đúng rồi! Cậu muốn xem di ảnh của ba tôi không?”

“Được.”

Thế là Hòa Thụ buông chén đĩa, kéo Chí Ba ra tủ thờ phía trước.

Cậu hưng phấn nói: “Đây là ba tôi, cậu xem này, di ảnh của ông rất đặc biệt đúng không?”

Chí Ba cẩn thận quan sát, chính giữa tủ thờ có đặt một tấm hình trắng đen, trong hình là một bác trai ốm yếu, trên mặt đầy nếp nhăn, tóc cùng hàm răng đã rụng hết, một chút cũng không nhìn ra đây là ba Hòa Thụ.

Nhưng bác trai này cười thật vui vẻ.

Ông cười đến mức đôi mắt không mở lên được, cảm giác không buồn không lo, thật giống như trên đời này không còn bất kỳ điều gì có thể khiến ông đau lòng.

Đây là ba Hòa Thụ sao?

Chí Ba lẳng lặng nhìn di ảnh.

Đột nhiên hắn phì cười.

Hòa Thụ kỳ quái nhìn Chí Ba: “Bạn học Thanh Mộc này, đây là lần đầu tôi thấy cậu cười đó!”

“Ha ha ha ——” Chí Ba ôm bụng, cười đến mức không thể dừng lại được.

Gương mặt Chí Ba rất đẹp, một khi cười rộng lên càng giống gió xuân ấm áp, tựa như một viên pha lê bảy màu lấp lánh.

Hòa Thụ nhin không được, vui vẻ nói: “Nhất định ba tôi sẽ rất vui, ông rất thích chọc người khác cười.”

Chí Ba cười chảy nước mắt: “Quả thực hai người rất giống nhau.”

“Wow, lần đầu có người nói như vậy đấy, tôi tự thấy mình đẹp trai hơn ba nhiều!” Hòa Thụ cảm thấy rất vui, “Được rồi, chúng ta mau rửa chén tiếp đi! Rửa xong thì lên phòng tôi chơi game nhé!”

“Ừm.”

Sau đó, hai người chơi game cả buổi chiều.

Đó là kỳ nghỉ đông vui vẻ nhất trong đời Hòa Thụ.

Chỉ cần Chí Ba không lên lớp ôn tập, Hòa Thụ sẽ lập tức mời hắn đến nhà chơi.

Về sau số lần tăng dần, cuối cùng Chí Ba cũng gặp được mẹ Hòa Thụ.

Hòa Thụ đã nói với mẹ hoàn cảnh của Chí Ba, mẹ nghe xong liền hiểu được cảm giác của người cùng cảnh ngộ. Trong lòng bà đối với Chí Ba càng thêm trĩu mến, đối xử với hắn càng thêm dịu dàng.

Em trai em gái lại rất thường xuyên quần lấy Hòa Thụ hỏi han: “Hôm nay anh Thanh Mộc có tới chơi không?”

Tuổi hai đứa nhóc còn quá nhỏ, không thể hiểu được hoàn cảnh của Chí Ba. Hai đứa nhỏ chỉ đơn thuần yêu thích tính cách trầm lặng cùng sự dịu dàng của Chí Ba mà thôi.

Hòa Thụ rất vui vẻ phát hiện, Chí Ba bây giờ đã dần trở nên cởi mở hơn.

Cậu thiếu niên kia đã cười nhiều hơn, không còn là cậu thiếu niên u buồn, thờ ơ với thế giới nữa.

Trước khi kỳ nghỉ đông kết thúc, buổi chiều một ngày nọ.

Hòa Thụ đang ngồi trong phòng múa bút thành văn làm bài tập.

Chí Ba cũng đang ngồi bên cạnh.

Hắn dựa lưng vào giường, tay cầm một cây bút chì bôi bôi vẽ vẽ lên tờ giấy trắng.

Hòa Thụ ngẫu nhiên nhìn thoáng qua giấy vẽ của Chí Ba, Chí Ba lúc này đang cẩn thận phác họa một cối xay gió.

Hòa Thụ cảm thấy rất hứng thú: “Bạn học Thanh Mộc, cậu thích cối xay gió hả?”

Ngồi bút Chí Ba hơi dừng lại, bàn tay không được tự nhiên che đi cối xay gió: “Tôi chỉ thích vẽ tranh thôi.”

Hòa Thụ thành thật khen: “Thật lợi hại.”

Chí Ba đáp: “Không lợi hại gì đâu, tôi chỉ biết vẽ đồ vật, tôi không giỏi vẽ người.”

Hòa Thụ cười cười: “Vậy cũng rất lợi hại rồi! Tương lai cậu muốn trở thành nhà nghệ thuật sao?”

Chí Ba cúi đầu nói: “Tôi..... Ba tôi hi vọng tôi học nha sĩ, sau này có thể kế thừa phòng khám của ông.”

Hòa Thụ bỗng nhiên hiểu ra: “Bạn học Thanh Mộc là con một sao?”

Chí Ba thấp giọng nói: “Ừm.”

Hòa Thụ vứt bài tập toán sang một bên, phiền não than thở: “Tôi cũng mong mình được làm con một, hôm qua phải giúp Anh Thái giải một đồng đề toán, chẳng nhóc thúí đó nghỉ đông chỉ lo chơi! Còn bài tập báo cáo của Lễ Nại tôi cũng phải vẽ giùm..... Aizz, bài tập của mình thì không ai làm giúp.”

Chí Ba đặt giấy bút xuống.

Hắn đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ Hòa Thụ: “Để tôi chỉ cậu làm.”

Hai mắt Hòa Thụ lấp lánh, gật gật đầu: “Vậy thì tốt quá rồi!”

Chí Ba cười nhạt.

Hắn cúi người chống tay phải lên bàn sách, dáng người cao gầy bao phủ lấy lưng Hòa Thụ.

Hòa Thụ có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của Chí Ba.

Cậu bưng tỉnh ngẩng đầu, nhìn thấy trong đôi mắt màu trà kia tràn đầy nét dịu dàng.

Trong khoảnh khắc đó, Hòa Thụ nhìn đến ngây ngẩn, khuôn mặt Chí Ba thật đẹp. Hắn đẹp trai như thế, lại còn dịu dàng như vậy.

Vì sao lại có người nữ tổn thương Chí Ba cơ chứ?

Tại sao thế giới này lại khắc nghiệt với Chí Ba như vậy?

Hòa Thụ thật sự không thể hiểu được thế giới tàn nhẫn này.

Chí Ba đọc đề xong, lại nói: “Tôi sẽ nói qua, cậu nhớ viết vào.”

Khi Chí Ba nói chuyện sẽ phả ra làn hơi, tựa như gió mùa xuân nhẹ nhàng thổi lên mặt Hòa Thụ.

Hòa Thụ ngẩn người vài giây, sau đó luống cuống cúi đầu, trên gương mặt màu lúa mạch xuất hiện một vết đỏ khả nghi.

Chí Ba một tay chống bàn, tay còn lại đề lên ghế dựa của Hòa Thụ, thấp giọng nói bên tai cậu: “Dựa vào điều kiện đề bài, gọi X là một ẩn số, sau đó đặt....”

Hòa Thụ nghiêm túc ghi lại từng câu nói của Chí Ba vào vở.

Ngoài cửa sổ, từng bông tuyết trắng xóa rơi nhẹ xuống đường.

Điều hòa trong phòng vẫn chạy, cái máy cổ xưa mỗi lần hoạt động đều phát ra âm thanh rì rì, ồn ào đến mức khiến người nào đó không thể phân biệt đâu là tiếng tim đập.

Là nhịp tim của hắn, hay là nhịp tim của mình?

Thiếu niên kia vẫn duy trì khoảng cách như xa như gần.

—

Chương này thật nhẹ nhàng, trong sáng:”>

4. Chương 4

8/

Năm 2000.

Kỳ nghỉ đông kết thúc, trường học bắt đầu khai giảng học kỳ mới.

Chí Ba đã dần thích ứng với cuộc sống cấp ba.

Hòa Thụ nhìn thấy bạn học Thanh Mộc đã hoàn toàn giống một thiếu niên bình thường, không nhìn ra hắn từng bị chấn thương tâm lý.

Cậu thấy vui thay cho Chí Ba.

Quan hệ của hai người cũng ngày càng thân thiết.

Bọn họ mỗi ngày đều cùng nhau đi học mặc kệ mưa hay gió, buổi trưa luôn dùng cơm với nhau. Nhà ăn

của trường cũng dần thay thực đơn mới, có nhiều học sinh mới từ Tokyo chuyển đến, cũng có nhiều học sinh chuyển trường lên Tokyo, nhưng dù có bao nhiêu thay đổi thì cuộc sống của hai người vẫn luôn bình lặng, yên tĩnh.

Kỳ nghỉ hè rất nhanh đã đến.

Hòa Thụ cùng Chí Ba đi xem lễ hội pháo hoa của trấn, em trai em gái cũng một mực đòi theo.

Lễ hội pháo hoa năm nay náo nhiệt lạ thường, nghe nói mọi người trong trấn đều lái xe đến cạnh biển chơi đùa.

Đây là lần đầu hai thiếu niên nhìn thấy thị trấn náo nhiệt như vậy.

Hòa Thụ khom lưng công Lễ Nại, hưng phấn nói: “Bạn học Thanh Mộc, cậu nói xem có phải mỗi ngày ở Tokyo đều náo nhiệt như vậy không?”

Chí Ba nắm chặt tay Anh Thái.

Hắn một bên cẩn thận tránh né đám đông, một bên nói: “Tôi đoán vậy.”

Hòa Thụ cảm khái thật lâu: “Gần đây mẹ tôi có qua lại với một chú làm văn phòng. Ông ta là khách quen trong quán rượu mẹ tôi làm, ông ấy là người ở Tokyo được điều đến trấn Hải Khâu đó.”

Chí Ba ngập ngừng hỏi: “Cậu.... Không ngại sao?”

Hòa Thụ nhìn Chí Ba nở nụ cười.

Vì đang hè nên Hòa Thụ rất thường đi bơi, làn da cậu lại ngăm hơn vài phần khiến hàm răng càng thêm trắng sáng.

Hòa Thụ khí phách nói: “Nếu người đó dám bắt nạt mẹ tôi, tôi sẽ đến đâm hắn thật đau!”

Anh Thái la to: “Em cũng sẽ đâm hắn!”

Chí Ba cười cười.

Giữa chốn đông người nhốn nháo, bốn người tìm được một khoảng trống nhỏ.

Hòa Thụ để em gái ôm cổ nằm trên lưng. Lễ Nại đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, cậu thực sự không biết làm thế nào đứa nhỏ này lại có thể ngủ được ở một nơi ồn ào như vậy.

Lễ Nại một bên lơ mơ ngủ, một bên dùng hai tay nhỏ tóm chặt tóc anh hai.

Hòa Thụ đau đến nhe răng nhếch miệng, Chí Ba muốn gỡ tay Lễ Nại ra nhưng Hòa Thụ lại nói là không cần, hấn cũng đành phải thôi.

Chí Ba cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện Anh Thái đang muốn leo lên bờ đê.

Chí Ba sợ hết hồn: “Nhóc đang làm gì vậy?” Hấn vội vàng giữ chặt gáy Anh Thái.

Anh Thái ra sức giãy dụa: “Thả em ra đi, em muốn xuống gần hơn!”

Hòa Thụ đứng bên cạnh cười ha ha.

Chí Ba hơi do dự nhưng cũng học theo Hòa Thụ, nhắc Anh Thái đặt lên cổ mình.

Anh Thái cực kỳ cao hứng: “Anh Thanh Mộc cao quá đi!”

Đứa nhỏ lập tức quên mất ý muốn đào tẩu, quay đầu nhìn thấy em gái đang lơ mơ ngủ, cậu nhóc rất không khách khí giật tóc em gái một phát.

Lễ Nại giật mình tỉnh giấc.

Vừa mở mắt liền thấy Anh Thái đang cười ha ha, cô nhóc phồng má tức giận xoay người đánh nhau với anh trai.

Hòa Thụ nhìn thoáng qua liền vội vã giữ chặt chân Lễ Nại: “Này này, hai đứa mau dừng tay!”

Lễ Nại với Anh Thái quyết đấu đến long trời lở đất, Hòa Thụ cũng đành bó tay, Chí Ba chỉ còn cách nhẫn nhịn để hai đứa nhỏ đóng phim võ thuật trên đầu mình, hấn đưa tay nắm chặt quần áo Anh Thái, tránh cho nhóc con rớt xuống biển.

Trong nháy mắt, Lễ Nại với Anh Thái hóa thân thành hai đại tướng, Hòa Thụ cùng Chí Ba lại bắt đắc dĩ hóa thân thành chiến mã ^[*].

[*] ngựa chiến =)))

Bộ dạng hai thiếu niên vô cùng chật vật, đầu tóc rối bù.

Hai người đen mặt nhìn nhau, nhất thời không nhìn được cười.

Ầm ầm ầm ——

Lễ hội pháo hoa đã bắt đầu.

Bốn người cùng lúc dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Từng chùm pháo hoa rực rỡ nở rộ trên bầu trời rộng lớn.

Tỏa ra những tia sáng lung linh không ngừng đổi màu, tạo nên một bức tranh đầy màu sắc.

Mặt biển trong suốt, tựa như một chiếc gương lớn phản chiếu hình ảnh pháo hoa trên bầu trời, những gợn sóng lăn tăn hòa mình vào dải màu sắc rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

Trong đám đông thỉnh thoảng phát ra âm thanh thán phục.

Hòa Thụ ngậy người lẩm bẩm: “Đẹp quá đi!”

Chí Ba cũng thấp giọng nói: “Ừm.”

Hòa Thụ xoay đầu.

Nhìn thấy trong đôi mắt màu trà lạnh đậm của Chí Ba đang phản chiếu những tia sáng rực rỡ.

Ánh mắt Chí Ba tĩnh lặng, trong bóng đêm càng thêm thu hút, đường nét gương mặt mềm mại trong suốt như nước.

Bạn học Thanh Mộc thật sự rất đẹp trai nha!

Hòa Thụ ngắm nhìn Chí Ba rất lâu, trong lòng dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Chí Ba cũng cảm nhận được ánh mắt Hòa Thụ.

Hắn quay đầu, thấp giọng hỏi: “Bạn học Tiểu Sam, cậu thấy pháo hoa đẹp không?”

Hòa Thụ lấy lại tinh thần, vội nói: “Rất đẹp!”

Chí Ba cười nhẹ: “Nếu như sang năm còn có thể ngắm cùng nhau thì rất tốt.”

Hòa Thụ cười ha ha: “Pháo hoa năm nay còn chưa bắn hết, cậu đã muốn nghĩ tới năm sau?”

Chí Ba cười không nói.

Hai thiếu niên sánh vai đứng cạnh biển, lẳng lặng ngắm nhìn một trời pháo hoa rực rỡ.

Bọn họ mặc áo sơ mi ngắn tay cùng quần jean thông thường, cuộc sống chính là đơn giản như thế, tuổi trẻ cũng chỉ đơn giản như vậy.

Nếu như đời người vĩnh viễn đơn giản như thế thì thật tốt biết bao!

Vĩnh viễn chính là always.

Ồ, vĩnh viễn phải là forever mới đúng.

[9]

Lễ hội pháo hoa kết thúc.

Đám đông cũng dần tản đi, để lại rất nhiều túi rác trên đường đi.

Hòa Thụ thả Lễ Nại xuống mặt đất, cánh tay cậu đã rất mỏi.

Chí Ba một tay dắt Lễ Nại, tay còn lại dắt theo Anh Thái.

Bốn người đang chuẩn bị trở về, chợt nghe có tiếng người kêu lớn: “Hòa Thụ, bé Anh Thái, bé Lễ Nại!”

Bọn họ nhìn theo tiếng gọi, cách đó không xa có hai người đàn ông đang vẫy tay về hướng này.

Hai người đàn ông đều đang cầm cây gậy và túi rác lớn, nhìn dáng vẻ chắc là người tình nguyện nhặt rác, giữ gìn đường phố sạch sẽ.

Hòa Thụ cao hứng gọi: “Xin chào Thử Đình tiên sinh!”

Hai người đàn ông cười với cậu rồi tiếp tục cúi đầu nhặt rác.

Chí Ba thấp giọng hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

Hòa Thụ giải thích: “Hai người đó mới chuyển về trấn mình, là hàng xóm mới của tôi đó. Tôi nghe mẹ nói họ là cha con nuôi.”

Chí Ba ngẩn người, hỏi ngược lại: “Cha con nuôi?”

“Giống như những gì cậu nghĩ đó.” Hòa Thụ nghịch ngợm lè lưỡi.

Chí Ba cũng không tiếp tục hỏi thêm.

[10]

Sau kỳ nghỉ hè, Hòa Thụ với Chí Ba đều lên thẳng lớp 11.

Năm nay, Hòa Thụ không được xếp chung một lớp với Chí Ba, số lần gặp mặt liền giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa, Hòa Thụ lại tham gia vào câu lạc bộ điền kinh.

Cuối mỗi buổi học với những ngày cuối tuần cậu đều phải đến câu lạc bộ huấn luyện, không còn cách nào cùng Chí Ba đi học chung nữa.

Ban đầu, Hòa Thụ rất lo cho Chí Ba.

Cậu thường xuyên dành thời gian nghỉ ngơi để chạy đi nhìn Chí Ba.

Cũng may Chí Ba trong lớp mới biểu hiện rất bình thường, dường như làm quen được rất nhiều bạn, lúc này Hòa Thụ mới yên tâm.

Nếu như không có mình, bạn học Thanh Mộc vẫn sẽ ổn thôi!

Hòa Thụ cũng bắt đầu chú tâm vào cuộc sống mới của mình.

Cậu thích chạy bộ, tính cách lại rộng rãi, trong lớp học cùng câu lạc bộ cũng quen biết thêm nhiều bạn mới.

Lớp 11 nhẹ nhàng trôi qua.

Trong thời gian nghỉ đông cùng nghỉ hè lớp 11, Hòa Thụ luôn mời Chí Ba tới nhà chơi.

Hai người cùng nhau trò chuyện, cùng nhau chơi game.

Chí Ba còn dạy Hòa Thụ làm bài, quan hệ của họ vẫn luôn ăn ý như trước.

Hòa Thụ thật sự rất vui vẻ.

Tuy rằng mỗi người đều quen thêm nhiều bạn mới, nhưng bọn họ vẫn luôn là bạn tốt của nhau, mối quan hệ thân thiết này không hề bị suy yếu.

Ngay cả mẹ cũng từng nói: “Nếu như lớp 12, hai đứa con được xếp chung một lớp là tốt rồi!”

Hòa Thụ cũng hi vọng như thế.

Quãng thời gian cấp ba chỉ còn sót lại một năm học, nếu như có thể được xếp chung một lớp với Chí Ba thì thật quá tốt!

Đáng tiếc, sau khi lên lớp 12 bọn họ vẫn không thể học chung.

Đáng sợ hơn chính là cuộc sống cấp ba không buồn không lo đột nhiên trở nên nặng nề.

Giáo viên vẫn luôn dò hỏi Hòa Thụ: “Trò Tiểu Sam, tương lai em muốn làm gì?”

Hòa Thụ cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng tương lai vẫn còn rất lâu mới tính đến, tại sao tất cả mọi người lại hối thúc mình phải ra quyết định bây giờ chứ?

Thế nhưng, mọi người bên cạnh dường như đã có mục tiêu cho riêng mình, ngay cả những bạn học lúc đầu chỉ lo chơi game cũng đã bắt đầu đến trường đều đặn.

Dưới bầu không khí thôi thúc, Hòa Thụ cũng dần nghiêm túc suy nghĩ đến những thứ cậu có thể làm.

Mẹ cậu cũng từng khuyên nhủ: “Nếu con không biết tương lai mình sẽ làm gì, không bằng đi theo số đông đi. Hòa Thụ này, con có thể học lớp ôn tập, sau đó đi thi đại học, tốt nghiệp ra thì tìm một công việc vừa phải trong một công ty nào đó. Tất cả mọi người đều làm như vậy.”

Vì muốn cho Hòa Thụ học lớp ôn tập, mẹ cậu đã phải làm thêm nhiều việc khác.

Hòa Thụ đành phải nhìn mẹ đi sớm về trễ, cậu cảm thấy rất khó chịu.

Thực ra, cậu không muốn học đại học.

Lên đại học rồi tìm việc làm, con đường này không phù hợp với tính cách của cậu. Nhưng khi quay đầu, nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của mẹ, Hòa Thụ làm sao có thể nói ra câu nói ấu trĩ “Con không muốn học đại học” được đây?

Hòa Thụ dùng tiền mẹ kiếm được để đóng học phí lớp ôn tập.

Khi đó, đã là kỳ nghỉ đông lớp 12.

Bầu không khí trong lớp ôn tập thật nặng nề, hoàn toàn khác hẳn trường học.

Trong trường học, có rất nhiều nam sinh nữ sinh không có lý tưởng chỉ muốn tốt nghiệp đi làm, thế nhưng ở lớp ôn tập tất cả học sinh đều học rất áp lực.

Mỗi lần đến lớp ôn tập, Hòa Thụ đều cảm thấy rất ngọt ngào.

May mắn, trong lớp ôn tập còn có bạn học Thanh Mộc.

[11]

Lần đầu bước vào lớp ôn tập, Hòa Thụ chỉ cần liếc mắt là thấy ngay Chí Ba trong đám đông.

Chí Ba ngồi chỗ gần cửa sổ.

Hắn đang cúi đầu nhìn tài liệu học tập, đôi mắt màu trà vẫn luôn toát ra nét lãnh đạm, làn da trắng nhợt khác hẳn mọi người.

Hòa Thụ vui vẻ chạy đến chỗ Chí Ba: “Hey, bạn học Thanh Mộc!”

Về mặt Chí Ba cứng lại, kinh ngạc ngẩng đầu.

Hòa Thụ nhe răng cười: “Hóa ra cậu cũng học ở lớp ôn tập này nha!”

Chí Ba lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Tôi, ba tôi vẫn luôn đăng ký cho tôi ở đây.....”

Hòa Thụ biết rõ, ba của Thanh Mộc rất có tiền.

Thanh Mộc tiên sinh có mở một phòng khám răng, mọi người trong trấn đều đến chỗ ông để khám.

Rất nhiều người đều nói, mẹ của Thanh Mộc bỏ đi là do ba Thanh Mộc quá cuồng công việc.

Bạn học trong lớp ôn tập nhìn thấy hành động thân thiết của hai thiếu niên, những ánh mắt tò mò đều đang dồn dập bắn tới.

Hòa Thụ cười cười: “Bạn học Thanh Mộc, tôi có thể ngồi cạnh cậu được không?”

Chí Ba đứng dậy nhích sang bên cạnh.

Bài tập trong lớp ôn tập quá khó hiểu, Hòa Thụ không thể bắt kịp tiến độ của lớp, nhưng thật may mắn đã có Chí Ba giúp đỡ cậu.

Chí Ba đối với Hòa Thụ luôn không ngại phiền phức, vì thế Hòa Thụ rất vui vẻ.

Tuy rằng bạn học Thanh Mộc thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng thực ra hẳn vô cùng dịu dàng.

Hòa Thụ cảm thấy mẹ cần phải gửi học phí cho Chí Ba mới đúng.

Lớp ôn tập tan học rất muộn.

Mỗi lần kết thúc buổi học, Hòa Thụ luôn cùng Chí Ba về nhà, giống hệt như hồi lớp 10 vậy.

Buổi tối ở trấn nhỏ rất yên tĩnh.

Âm thanh dịu dàng của từng đợt sóng men theo gió biển truyền đi rất xa, rất xa.

Hai thiếu niên sánh bước về nhà.

Tuy rất mệt mỏi nhưng Hòa Thụ vẫn luôn miệng nói chuyện, Chí Ba thì luôn im lặng lắng nghe.

Nếu như bình thường đi tới cửa hàng tiện lợi, điều đó có nghĩa là bọn họ sẽ phải tách ra.

Nhưng nếu Hòa Thụ nói dối bụng, Chí Ba chắc chắn sẽ hỏi cậu có muốn vào cửa hàng tiện lợi mua gì ăn hay không, sau đó bọn họ sẽ cùng vào cửa hàng mua bánh bao thịt hoặc bánh cá luộc.

Người trông cửa hàng là một bác lớn tuổi đang ngủ gà ngủ gật, hai thiếu niên sánh vai ngồi trong cửa hàng tiện lợi.

Bọn họ đều mặc quần áo mùa đông màu đen giống nhau.

Trời đêm se lạnh, Hòa Thụ vội mặc thêm áo khoác to đùng bằng nhung, khiến việc đeo cặp trở nên khó khăn.

Chí Ba thì vẫn luôn mặc áo khoác khuy sừng *[*]*, thoát nhìn rất đẹp trai.

[] Là loại áo khoác có nút áo giống một cái sừng.*

Hòa Thụ để cặp xuống đất, vui vẻ ngồi ăn bánh bao nóng hổi.

Buổi tối trong trấn thật yên tĩnh, chỉ còn duy nhất cửa hàng tiện lợi mở đèn sáng choang.

Ban đêm ở Tokyo nhất định sẽ náo nhiệt hơn nơi này rất nhiều.

Hòa Thụ nhìn qua Chí Ba.

Hai tay Chí Ba đang giữ chặt ly nước nóng, hắn đang cố gắng tìm kiếm hơi ấm quanh ly.

Gò má Chí Ba đỏ bừng do bị đông lạnh, đôi mắt màu trà tĩnh lặng tựa như một viên pha lê.

Đột nhiên Hòa Thụ đưa bánh bao đến trước mặt Chí Ba, ân cần hỏi: “Cậu muốn ăn một chút không?”

Chí Ba nhìn cái bánh bao chỉ còn một nửa, nhẹ nhàng nhường người cắn một ngụm.

Hòa Thụ thân thiết hỏi: “Ăn ngon không?”

Chí Ba nhai kỹ nuốt chậm rồi “Ừ” một tiếng.

Hòa Thụ vui vẻ nở nụ cười.

Chí Ba cũng cười nhẹ theo.

Thật vui về nhà.

Có thể làm bạn với cậu thật sự quá tốt.

[12]

Bầu trời tối đen như mặt biển rộng.

Nước biển đen sẫm chẳng khác gì trời đêm.

Từng đợt sóng đen kịt thay phiên nhau vỗ vào bờ cát, tuy bây giờ là giữa hè nhưng khi đến buổi tối, gió biển vẫn thổi lạnh đến thấu xương.

Tiếng gió rít gào thổi qua, giống như tiếng ai đang khóc.

Hòa Thụ mặc quần áo mỏng.

Mười năm qua đi, anh từ lâu đã quên mất dáng vẻ của trấn Hải Khâu vào ban đêm.

Hòa Thụ chịu đựng gió lạnh, vất vả tìm được khu nhà Chí Ba.

Anh dùng chìa khóa mở cửa, trong phòng một màu tối đen, Hòa Thụ lục tìm công tắc điện.

“Tách” một tiếng, căn phòng được bật sáng.

Hòa Thụ cẩn thận nhìn xung quanh.

Nhà của Thanh Mộc là căn nhà điển hình của thanh niên độc thân, cửa sổ mở ra phân nửa, rèm cửa bị gió thổi bay, tất cả mọi vật vẫn duy trì trạng thái trước khi chuyện xảy ra, giống như đang chờ đợi chủ nhà trở về.

Hòa Thụ bỗng nhiên có cảm giác mình đã trở thành kẻ đột nhập bất hợp pháp.

Anh cứ thế xông vào nhà Chí Ba, mà Chí Ba cũng không có cách nào phản kháng.

Chí Ba là một thiếu niên vừa e lệ lại vừa mẫn cảm, nếu như hắn còn sống, anh dám chắc chắn hắn sẽ không để người khác tùy tiện xông vào nhà mình như vậy.

— Thế nhưng Chí Ba đã chết.

Hòa Thụ cởi giày, lặng lẽ bước vào nhà Chí Ba.

Trên bàn trà và trong hộc tủ chất đầy văn kiện cùng bản vẽ thiết kế, nhà bếp thì lại sạch sẽ lạ thường, trong thùng rác chứa rất nhiều hộp cơm mua ở cửa hàng tiện lợi, đã bắt đầu bốc mùi.

Hòa Thụ đi qua phòng khách, anh mở thêm đèn trong nhà, tiếp tục xem xét nhà Chí Ba.

Trên vách tường hành lang vẽ rất nhiều hoa văn, trong phòng ngủ Chí Ba lại rất lộn xộn.

Trên sàn có bày một vali du lịch, trong vali có vài bộ quần áo còn chưa kịp sắp xếp.

Tại sao Chí Ba lại sắp xếp vali?

Lẽ nào hắn có dự định đi xa?

Hòa Thụ bước nhanh vào phòng sách.

Phòng sách của Chí Ba còn hỗn loạn hơn phòng ngủ, chỗ nào cũng có fax, những bài báo cùng bản vẽ.

Bên trong tủ sách lại chứa đầy thư từ, tất cả đều được gấp ngang để ở một chỗ.

Ở giữa giá sách có đặt một khối pha lê kiểu dáng cầu kỳ.

Hòa Thụ cứ tưởng đó là đồ trang trí, nhưng khi đến gần mới phát hiện nó là một chiếc cúp.

Bên dưới đế cúp có khắc một dòng chữ: “Liên hoan nghệ thuật Tokyo lần thứ 21, giải thưởng nhà thiết kế mới của năm — Thanh Mộc Chí Ba”

Thì ra hình dáng của chiếc cúp này tràn ngập vẻ đẹp của tác phẩm nghệ thuật.

Đây là công việc của Chí Ba, là cuộc sống của Chí Ba, cũng là thế giới của hắn.

Hòa Thụ ngậy người nhìn chiếc cúp.

Anh giật mình phát hiện, mình cơ bản không hề biết rõ cuộc sống sau khi trưởng thành của Chí Ba.

Trong trí nhớ của anh, Chí Ba mãi mãi là thiếu niên trầm lặng trong hẻm nhỏ ngày xưa.

Có điều, cho dù là nhà thiết kế Thanh Mộc, hay là thiếu niên trầm lặng ít nói thì bọn họ đã không còn tồn tại nữa rồi.....

Trên bàn sách có đặt một chiếc Notebook.

Hòa Thụ thử mở máy lên, thế nhưng notebook cần nhập mật mã mới có thể khởi động.

Trên màn hình xuất hiện khung nhập mật mã, Hòa Thụ không biết nên nhập cái gì mới tốt.

Mật mã máy tính của Chí Ba là gì đây?

Là ngày sinh nhật của hắn? Hay là tên nhỉ?

Ngay cả một manh mối Hòa Thụ cũng không nghĩ ra.

Làm sao anh biết được mật mã của Chí Ba đây?

Cơ bản là anh không hiểu rõ Chí Ba.

Bạn học Thanh Mộc, tôi vẫn luôn cho rằng chúng ta là bạn bè.

Thế nhưng buổi tối ngày hôm ấy, chúng ta rõ ràng đã hẹn nhau, tại sao cậu lại không tới chứ?

—

Lúc làm xong chương này thì trời mưa rất to, tư duy tôi cảm thấy thật tâm trạng.....

5. Chương 5

[13]

Mùa xuân năm lớp 12, gia đình Hòa Thụ xảy ra một chuyện lớn.

Mẹ cậu muốn kết hôn với chú làm văn phòng kia, người đó tên là Mộc Hạ.

Ngày ấy, Mộc Hạ tiên sinh mặc âu phục mang giày da đến nhà Tiểu Sam, chào hỏi ba đứa nhỏ trong nhà.

Hòa Thụ dẫn Mộc Hạ tiên sinh đến nhìn di ảnh ba mình.

Mộc Hạ tiên sinh bị chọc cười, nhưng sau lại rất thành kính thắp hương.

Hòa Thụ rất thích Mộc Hạ tiên sinh.

Mộc Hạ tiên sinh có nói, nếu như Hòa Thụ không muốn đổi họ thì cũng không sao, ông còn nói, ông muốn đến Tokyo làm việc, nếu mấy đứa nhỏ nguyện ý, có muốn cùng ông đến sống trên Tokyo hay không?

Anh Thái cùng Lễ Nại không hiểu được điều này có ý nghĩa gì, chỉ nghe đến “Tokyo” đã hưng phấn hẳn lên.

Hòa Thụ có chút do dự.

Mẹ cậu khuyên nhủ: “Em trai em gái có cơ hội chuyển trường lên Tokyo, đúng lúc con có thể ghi danh vào đại học Tokyo nha.”

Mộc Hạ tiên sinh nắm chặt tay, nghiêm túc nói: “Chú sẽ cố gắng làm việc, con không cần lo lắng đến vấn đề học phí!”

Hòa Thụ vội nói: “Con có thể tự mình đi làm rồi để dành tiền, không sao đâu, không cần lo lắng cho con.”

Mộc Hạ tiên sinh thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vậy thì quyết định thế nha, chờ con thi xong, chúng ta cùng dọn nhà lên Tokyo.”

Hòa Thụ nhìn thấy mẹ cười đến vui vẻ như vậy, em trai em gái cũng rất hưng phấn, nếu như bọn họ vui vẻ như thế, cho dù có bảo Hòa Thụ chuyển tới chỗ đây lửa cậu cũng sẽ nguyện ý.

Huống chi, Tokyo là một chỗ náo nhiệt như vậy.

Cứ như thế, việc chuyển nhà đã được xác định.

Mộc Hạ tiên sinh rất cao hứng, ông vui vẻ nói: “Gần đây trên trần có xe tải dọn nhà, đúng rồi, tôi nghe nói đôi cha con nuôi kia cũng chuyển đi đấy.”

Mẹ vội nói: “Đừng nhắc chuyện hai người đó ở trước mặt mấy đứa nhỏ!”

Hòa Thụ lập tức ngậy người, cậu chưa từng thấy giọng mẹ hốt hoảng như vậy.

Mộc Hạ tiên sinh ngậy ngốc hỏi: “Tại sao không được nói chuyện của bọn họ?”

Mẹ đứng dậy đuổi em trai em gái ra chỗ khác.

Sau đó bà mới ngồi xuống, tiếp tục nói: “Thật ra hai người đó là bạn đời đồng tính. Vì đồng tính không thể kết hôn, nên họ mới dùng danh nghĩa cha con nuôi để ghi vào giấy tờ.”

Hòa Thụ im lặng uống trà, ngoài mặt chỉ là thất thần.

Nhưng trong lòng cậu đã nhảy lung tung lên hết.

Ngoài xa biển rộng lấp lánh gợn nước, ngay tại giữa đầu con hẻm nhỏ, bóng dáng thiếu niên trầm tĩnh xoay người.

Nửa bên mặt trong veo tựa như một viên thủy tinh, áo sơ mi đơn bạc bị gió biển thổi phồng vang vọng....

Không biết lý do tại sao, đột nhiên trước mắt Hòa Thụ lại lóe lên hình ảnh kia.

Trên gương mặt màu lúa mạch của thiếu niên xuất hiện một vết đỏ khả nghi.

Đồng thời trong lòng cậu lại dâng lên cảm giác hoảng loạn khó nói.

Tại sao cậu lại nhớ đến bạn học Thanh Mộc?

Nhịp tim Hòa Thụ đập càng lúc càng nhanh.

Mộc Hạ tiên sinh đột nhiên hiểu ra: “Ồ, hóa ra bọn họ là đồng tính.”

Mẹ buồn rầu nói: “Bác hàng xóm vẫn luôn than vãn với em, bà nói không muốn chào hỏi hai người họ, nhưng hai người đó vẫn luôn biếu tặng bà rau củ. Tuy em cảm thấy việc chào hỏi không đáng kể, nhưng....”

Mộc Hạ tiên sinh cười nói: “Hai người đàn ông làm sao sống cùng nhau được chứ? Thực sự rất kỳ quái!”

Mẹ cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng rồi, những người như vậy vẫn nên chuyển đi thì tốt hơn.”

Kết ——

Đột nhiên Hòa Thụ đứng dậy.

Ghế tựa bị kéo trên sàn nhà tạo ra âm thanh chói tai.

Mẹ sợ hết hồn: “Hòa Thụ, sao vậy con?”

Hòa Thụ lấy lại tinh thần, vội vàng nở nụ cười: “Con muốn ra cửa hàng tiện lợi mua ít đồ uống.”

“À, vậy con mau đi đi.”

“Vâng.”

Sau đó Hòa Thụ nghe ngóng một vòng mới biết, sở dĩ hai vị tiên sinh phải dọn nhà là do có người ném rác vào sân nhà bọn họ.

Không thể chịu nổi quá nhiều, hai người họ đã đặt một máy ghi hình, ý đồ muốn bắt con người vô sỉ khốn nạn kia.

Nhưng sau khi coi băng ghi hình, họ mới phát hiện, thì ra không chỉ có một người ném rác vào sân nhà họ.

Hai vị tiên sinh đành phải rời khỏi thị trấn bé nhỏ này.

Chương trình học ở lớp ôn tập ngày càng gấp rút.

Ngay cả Chí Ba cũng có chút không chịu nổi, chứ đừng nói chi Hòa Thụ.

Gần đây tâm tình Hòa Thụ rất tệ, bởi vì áp lực học tập, sự thay đổi trong cuộc sống, vì rất nhiều lý do không thể nói rõ.....

Chí Ba cũng nhận thấy Hòa Thụ có chút kỳ lạ.

Chí Ba nỗ lực trò chuyện với Hòa Thụ, nhưng hẳn quá vụng về.

Dường như hẳn cũng có điều muốn nói với Hòa Thụ, nhưng hẳn không mở lời được, gò má trắng nõn lại đỏ ửng lên, thoạt nhìn như đang rất khó chịu.

Trong mối quan hệ của hai người, Hòa Thụ luôn đóng vai người biết ăn nói, nhưng cậu làm sao nói được câu “Tôi phải chuyển nhà lên Tokyo” đây.

Hai người cứ như vậy giằng co nhau, chuyện tế nhị thì có thể nói rất nhiều, nhưng lời chân chính muốn nói thì không thể nói ra.

Hòa Thụ đưa ra quyết định, đợi thi xong hết sẽ nói.

Sau đó, cậu dịu dàng cười nhìn Chí Ba: “Bạn học Thanh Mộc, đợi sau khi thi xong, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Đôi lúc thiếu niên Chí Ba cực kỳ ngốc nghếch.

Chỉ cần Hòa Thụ cười rộ lên, Chí Ba sẽ cảm thấy trên thế giới này không có bất kỳ vấn đề gì.

Chí Ba thở phào nhẹ nhõm: “Được thôi, hay là gặp nhau vào hôm sinh nhật tôi đi, thực ra tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu.”

Hòa Thụ tò mò: “Là chuyện gì vậy?”

Chí Ba có chút do dự: “Hay cứ đợi thi xong rồi nói.”

“Được rồi, thế chúng ta hẹn vậy nhé?”

“Ừ, hẹn vậy đi.”

Hòa Thụ nhợt nhạt cười.

Cậu không biết Chí Ba muốn nói chuyện gì, nhưng chắc chắn chuyện của hẳn sẽ không tàn khốc bằng chuyện của cậu.

Hóa ra vĩnh viễn không phải là forever, cũng không phải là always.

Lời nói “Vĩnh viễn” khi trước, kỳ thực chỉ có ba năm ngắn ngủi mà thôi.

Hòa Thụ cảm thấy thật khó chịu.

Ngoại trừ câu nói “Tôi phải chuyển nhà lên Tokyo”, cậu vẫn còn một câu muốn nói với Chí Ba.

Câu nói kia nên nói thế nào đây?

Không nên nói ra câu nói kia đúng không?

Nếu như cậu nói ra câu nói kia, cậu sẽ khiến Chí Ba tổn thương sao?

Mẹ ơi, nếu như... Nếu như con nói như vậy, mẹ cũng sẽ nói con là người kỳ quái sao?

Mẹ ơi, mẹ còn có thể yêu con không?

[14]

Trong kỳ thi toàn quốc, Hòa Thụ đạt được thành tích không tệ.

Mẹ cậu cực kỳ vui vẻ, Mộc Hạ tiên sinh cũng nói, Hòa Thụ nhất định có thể thi đậu vào đại học Tokyo.

Hòa Thụ cũng rất kiêu ngạo, nhưng vì sắp phải chia xa nên cậu cảm thấy rất buồn phiền.

Sau kỳ thi chung, Hòa Thụ vẫn luôn ở nhà ôn tập, cậu dốc toàn lực nghênh tiếp kỳ thi đại học chuyên ngành.

Trong quãng thời gian đó, Hòa Thụ vẫn chưa nhìn thấy Chí Ba.

— Nhưng cậu đã hẹn với Chí Ba rồi nha.

Đợi sau khi thi xong, bọn họ sẽ gặp nhau ngoài bờ biển.

Hòa Thụ đã chuẩn bị tinh thần nói với Chí Ba việc chuyển nhà, còn câu nói kia.... Cậu không biết có nên nói với hắn hay không.

Đợi đến ngày sinh nhật Chí Ba rồi ra quyết định vậy!

Hòa Thụ bắt đầu tập trung vào ôn tập.

Mấy tháng sau, Hòa Thụ tham gia kỳ thi chuyên ngành của Đại học Tâm Nghi.

Cậu cảm thấy bản thân phát huy không tệ, một năm cực khổ học tập đã được đáp lại.

Hòa Thụ không biết Chí Ba muốn thi đại học nào, cậu vẫn luôn cố ý né tránh đề tài này.

Nhưng nếu Chí Ba biết được Hòa Thụ muốn thi đại học Tokyo, vậy thì việc chuyển nhà cũng không thể đối gạt được.

Aizz, bọn họ rõ ràng là bạn tốt, nhưng cũng không dám trò chuyện đến đề tài quan trọng như vậy.

Trong lúc thấp thỏm chờ đợi, cuối cùng thì ngày sinh nhật của Chí Ba cũng đã tới.

[15]

Bầu trời ngày đó âm trầm.

Buổi tối, ngoài cửa sổ gió thổi vù vù vang vọng.

Chân trời phía xa kéo đến rất nhiều mây xám, nhiều đến mức muốn che phủ mặt đất.

Mẹ lo âu hỏi: “Đã trễ thế này, mẹ còn không đi làm, Hòa Thụ còn muốn ra ngoài hả con?”

Hòa Thụ xỏ giày, đứng dậy cười nói: “Con đi gặp bạn học Thanh Mộc một lát, rất nhanh sẽ trở về.”

Mẹ bất đắc dĩ khoanh tay: “Hai đứa con nha, rõ ràng nói chuyện qua điện thoại cũng được mà.”

“Ha ha, con ra ngoài đây!”

Hòa Thụ vẫy vẫy tay, chạy nhanh ra ngoài như một làn khói.

Ngoài bờ biển còn âm trầm hơn ngoài đường phố.

Từ trước tới nay Hòa Thụ chưa từng thấy thôn nhỏ của mình có hình dạng kinh khủng như vậy.

Gió lớn gào thét thổi mạnh, từng gợn sóng dịu dàng ngày thường đã biến thành tiếng sóng rít gào, bờ biển rộng rung chuyển bất thường, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xâm chiếm đất liền.

Hòa Thụ mới đến không lâu, trên bầu trời đã bắt đầu mưa to.

Nước mưa lạnh buốt cứ trút xuống, Hòa Thụ cảm thấy chính mình như đứng dưới thác nước. Cả người cậu lạnh run, mưa lớn quá, mắt cậu không mở ra được.

Hòa Thụ vẫn luôn chờ, vẫn luôn đợi Chí Ba đến.

Cậu ngồi xổm dưới bờ đê tránh mưa. Cậu không dám đi chỗ khác, cậu sợ... Sợ mình bỏ lỡ Chí Ba.

— Thế nhưng Chí Ba chưa tới.

Hòa Thụ vẫn an ủi chính mình.

Lại qua mười phút, bạn học Thanh Mộc sẽ đến thôi.

Lại qua một tiếng, bạn học Thanh Mộc sẽ đến ngay thôi....

Hòa Thụ vẫn luôn chờ, vẫn luôn đợi Chí Ba đến.

Đợi đến lúc mưa to tạnh dần, chân trời trong suốt vừa được tắm gội hiện lên một vệt nắng mai ấm áp, Chí Ba vẫn chưa xuất hiện.

Rốt cuộc Hòa Thụ cũng hiểu rõ.

Chắc chắn bạn học Thanh Mộc đã đoán được chuyện cậu muốn nói.

Không phải do chuyện chuyển nhà kia, chắc chắn Chí Ba sẽ không tránh cậu bởi vì loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nhất định bạn học Thanh Mộc đã đoán được, chuyện Hòa Thụ chuẩn bị nói ra cậu không nên nói kia.

Có lẽ vì thế mà bạn học Thanh Mộc mới không muốn gặp cậu.

Chắc chắn bạn học Thanh Mộc cũng đã do dự rất lâu, hẳn vẫn luôn cẩn thận trong lời nói, có lẽ hẳn không biết nên mở miệng thế nào.

Vì vậy bạn học Thanh Mộc cảm thấy tránh mặt là phương pháp tốt nhất.

Nếu như tránh mặt nhau, Hòa Thụ sẽ vĩnh viễn không thể nói ra câu nói kia.

Như vậy, bọn họ có thể làm bộ như chuyện này chưa từng xảy ra, có thể tiếp tục làm bạn bè tốt.

— Sự thật là như vậy phải không?

Hòa Thụ chưa từng trải qua cảm giác lạnh giá cùng thất vọng như thế này, cậu thất thiếu trở về nhà.

Mẹ cậu đã sớm ra cửa đón, em trai em gái cũng bị dọa bởi bộ dạng chật vật ướt sũng của cậu.

Hòa Thụ qua loa nói vài câu lấy lệ, sau đó trở về phòng trùm mền khóc lớn một lúc lâu.

Đêm đó, cậu phát sốt rất cao.

Vài ngày sau, cơn sốt mới khỏi hẳn.

Thừa dịp mẹ không ở nhà, Hòa Thụ suy yếu bò xuống giường, cậu một bên ho khan, một bên bấm số điện thoại nhà Thanh Mộc.

Điện thoại reo rất lâu nhưng không ai bắt máy.

Vào lúc ấy, Hòa Thụ đã hiểu rõ: Hóa ra bọn họ ngay cả làm bạn cũng không thể.

Hòa Thụ không trách Chí Ba, đúng vậy, cậu không thể trách hẳn.

Bạn học Thanh Mộc đã từng phải chịu đựng bất nạt ba năm, hẳn chắc chắn không muốn rơi vào tình trạng khó xử như vậy nữa, đúng không?

Lùi một vạt bước để nói, coi như bạn học Thanh Mộc nguyện ý rơi xuống hố sâu, nhưng lẽ nào mình nỗ lực bắt hẳn phải chịu liên lụy vì thứ tình cảm ấu trĩ của mình cơ chứ?

Thích một người, có nghĩa là muốn đối với người đó dịu dàng một chút, sau đó lại dịu dàng thêm nữa, chứ không phải thương tổn người ta.

Hòa Thụ không trách Chí Ba, chẳng qua cậu cảm thấy.... Rất tủi thân.

Bạn học Thanh Mộc, tôi vẫn luôn rất dịu dàng với cậu, đúng không?

Vậy thì tại sao cậu lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy?

Rõ ràng đã hẹn nhau rồi mà, tại sao cậu lại không đến chứ?

Trái tim thiếu niên khi đó giống như một viên pha lê triệt để vỡ vụn.

Hòa Thụ đã không còn là thiếu niên nữa rồi.

—

Tớ bị tác giả ngược nên tớ muốn chia sẻ cơn ngược này với các cậu...

6. Chương 6

[16]

Sau khi chuyển nhà lên Tokyo, Hòa Thụ không còn trở về trấn Hải Khâu.

Nghे theo kỳ vọng của mẹ, Hòa Thụ học đại học rồi tìm việc làm.... Sống theo cách sống của mọi người dân bình thường, Hòa Thụ bình đạm sống cuộc sống đơn giản của mình.

Mười năm trôi qua, Hòa Thụ chưa từng liên lạc với Chí Ba.

Mãi cho đến ngày hôm đó, thông qua luật sư Mai Tân anh mới biết được tin Chí Ba đã qua đời.

Hòa Thụ thật sự hồ đồ rồi.

Anh không hiểu được tình hình trước mắt.

Anh với Chí Ba là bạn bè sao?

Nếu như bọn họ không phải là bạn bè, vậy thì tại sao Chí Ba lại đem toàn bộ tài sản để lại cho anh?

Nếu như bọn họ là bạn bè, vậy thì tại sao ngày hôm ấy Chí Ba không đến?

[17]

Năm 2012, tang lễ đưa tiễn Thanh Mộc Chí Ba.

Bầu không khí trong tang lễ vô cùng nghiêm túc, vì Thanh Mộc gặp tai nạn qua đời nên thi thể của hắn rất khó khôi phục nguyên trạng.

Khách thăm viếng không thể nhìn mặt người chết lần cuối, chỉ có thể tượng trưng đặt hoa lên di ảnh mà thôi.

Trong không khí tràn ngập hương khói nghiêm túc, di ảnh Thanh Mộc Chí Ba được đặt giữa vòng hoa trắng.

Hình trong di ảnh được lấy từ giấy chứng nhận của Chí Ba, tấm hình này vốn là hình ảnh trên website chính thức của nhà thiết kế Thanh Mộc.

Trong bức ảnh, Thanh Mộc Chí Ba nghiêm túc mà lãnh đạm, đôi mắt màu trà không chứa một tia tình cảm nào.

Từ trong đường nét anh tuấn cùng thành thực của hắn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên ngày xưa.

Hòa Thụ chỉ quen biết Chí Ba thời thiếu niên, đối với nhà thiết kế Thanh Mộc sau khi trưởng thành anh lại hoàn toàn không quen biết.

Mười năm qua Thanh Mộc đã sống thế nào?

Hắn đã trải qua những gì để có được vị trí ngày hôm nay?

Hòa Thụ vĩnh viễn không biết.

“Vĩnh viễn không phải là always.”

“Vĩnh viễn phải là forever mới đúng.”

Hòa Thụ cũng đặt lên di ảnh Chí Ba một cành hoa.

Anh ngẩng đầu nhìn thật kỹ, không nhìn được lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Tên ngu ngốc này, di ảnh của cậu là bức ảnh nhàm chán nhất mà tôi từng thấy.

[18]

Sau tang lễ đưa tiễn là tang yến [*].

[*] một bữa ăn sau tang lễ.

Hòa Thụ cơ bản không quen biết họ hàng bên nhà Thanh Mộc, sau khi tặng hoa anh dự định im lặng rời đi, thế nhưng xuất hiện một người đàn ông tóc đã hoa râu ngăn cản.

Đó là ba của Thanh Mộc.

Hòa Thụ đành phải đi cùng ông đến một căn phòng không người.

Đây là lần đầu Hòa Thụ nhìn thấy ba của Thanh Mộc.

Khi còn bé, răng của Hòa Thụ rất tốt nên anh chưa từng đến phòng khám nhà Thanh Mộc, có điều em trai em gái anh đã từng vào đó nhổ răng, sau khi hai đứa nhỏ trở về đều nói, bác sĩ Thanh Mộc là một người không khóc cũng không cười.

Hòa Thụ im lặng đánh giá Thanh Mộc tiên sinh, nghĩ thầm em trai em gái đều nói sai cả rồi, bác sĩ Thanh Mộc là người thích khóc.

Trong căn phòng yên tĩnh, Thanh Mộc tiên sinh ngồi quỳ chân trên miếng lót sạch sẽ.

Tay ông siết chặt một chiếc khăn, quanh mắt tràn ngập nước mắt. Ông im lặng nhìn Hòa Thụ, giống như muốn từ trong dáng vẻ Hòa Thụ nhìn thấy hình ảnh con trai mình...

Hòa Thụ không cách nào chịu nổi bầu không khí này.

Anh cung kính hỏi: “Thanh Mộc tiên sinh, ngài muốn thảo luận về vấn đề di sản của bạn học Thanh Mộc sao? Tôi đang giữ chìa khóa nhà hắt, ngài có muốn ——”

“Không!” Thanh Mộc tiên sinh đột nhiên lắc đầu, “Tôi... Tôi không dám vào... Tôi không dám nhìn...”

Hòa Thụ nay đã học được dáng vẻ thong dong của người trưởng thành.

Anh lập tức chuyển đề tài: “Vây... Cháu sẽ chuyển hết di vật của hần về cho ngài.”

Thanh Mộc tiên sinh gật đầu, trầm ngâm nửa ngày mới hỏi: “Tiểu Sam tiên sinh, cậu... Cậu có thấy máy tính của Chí Ba không?”

Hòa Thụ có chút do dự gật đầu.

Đột nhiên Thanh Mộc tiên sinh lấy ra một tờ giấy trắng, trên đó có ghi một chuỗi số, “Từ bé Chí Ba đã có thói quen viết nhật ký trên máy tính, đây là mật mã khởi động máy tính, xin cậu nhất định phải đọc nhật ký của nó.”

Hòa Thụ ngây người: “Ngài... Tại sao ngài lại có mật mã khởi động máy tính của bạn học Thanh Mộc?”

Thanh Mộc tiên sinh lộ ra nét lúng túng, ông giải thích: “Đại khái là năm Chí Ba học lớp 11, có một ngày tôi khám bệnh cho một người phụ nữ, bà là phụ huynh của một học sinh cùng lớp với Chí Ba. Qua lời bà nói tôi mới biết, hóa ra con trai tôi lại bị bạn học bắt nạt suốt ba năm cấp hai.”

Hòa Thụ im lặng không nói.

Thanh Mộc tiên sinh cười khổ một tiếng: “Tại sao chứ? Con trai tôi cũng là người mà, tại sao con của bọn họ lại muốn bắt nạt con tôi? Tại sao người đó là người lớn mà lại có thể nói ra chuyện này như thể không có chuyện gì xảy ra, giống như đang kể chuyện cười cho tôi nghe? Lẽ nào bà ta không có trái tim?”

Hòa Thụ cố gắng giữ bình tĩnh: “Vây ngài đã xử lý chuyện đó như thế nào?”

Thanh Mộc tiên sinh cúi đầu: “Tôi không muốn chất vấn Chí Ba, tại sao con không kể chuyện này cho ba nghe? Tại sao con không tìm ba giúp đỡ? Những nỗi đau ba năm qua, dây dưa cũng không có ý nghĩa. Chuyện duy nhất tôi có thể làm, đó là bảo vệ Chí Ba khỏi những thương tổn. Tôi muốn hiểu nó. Nhưng khi đó tôi mới phát hiện, giữa tôi với nó có một khoảng cách thật xa. Không biết từ khi nào, Chí Ba đã không còn chia sẻ chuyện trường học với tôi nữa. Lúc đó tôi quá bận rộn, vì muốn hiểu rõ nó, tôi đành chọn phương pháp nhanh nhất.”

Hòa Thụ nhìn tờ giấy trong tay Thanh Mộc tiên sinh, đột nhiên anh có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Thanh Mộc tiên sinh nói rằng: “Tôi vẫn luôn biết Chí Ba có thói quen viết nhật ký trên máy tính, lúc trước tôi không để ý nó viết những gì, nhưng sau này tôi mới biết mình đã ngu xuẩn cỡ nào. Năm Chí Ba học lớp 11, tôi tìm người mở khóa mật mã máy tính của nó. Nhân lúc Chí Ba đi học không ở nhà,

tôi sẽ đọc trộm nhật ký của nó. Đây là cách tốt nhất, so với trò chuyện đối mặt thậm chí còn tốt hơn, bởi vì tôi nhất định sẽ biết rõ suy nghĩ tình cảm của nó. Tôi làm tất cả chuyện này cũng vì muốn bảo vệ nó.”

Hòa Thụ lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Ngài.... Ngài làm như vậy thật sự rất....”

Thanh Mộc tiên sinh lại nói: “Xin đừng phê phán tôi, tôi.... Haizz, khi đó qua nhật ký tôi rất vui khi biết lên cấp ba Chí Ba đã có bạn bè, nó không còn bị bắt nạt, nhưng tôi cũng nhìn thấy hậu quả của việc bị bắt nạt hồi cấp hai, nó cứ bám lấy con trai tôi.... Tính cách của nó, cách nó nói chuyện, thậm chí đến tương lai sau này, tất cả đều bị ba năm kia thay đổi. Những thương tổn bọn họ đã gây ra, họ không biết nó đã ảnh hưởng lớn đến Chí Ba thế nào.”

Hòa Thụ im lặng không lên tiếng.

Thanh Mộc tiên sinh lại tiếp: “Sau đó, tôi cũng dần giảm bớt đọc trộm nhật ký của nó, mãi đến khi con trai tôi tốt nghiệp, tôi mới phát hiện nó có chút không đúng.”

Hòa Thụ ngạc nhiên ngẩng đầu.

Lời này của Thanh Mộc tiên sinh có ý gì đây?

Chẳng lẽ là nói.....?

Thanh Mộc tiên sinh nước mắt lưng tròng nhìn Hòa Thụ: “Tôi yêu thương nó hơn bất cứ thứ gì trên đời, bây giờ nó đã mất, tôi cũng không còn gì.... Tiểu Sam tiên sinh, cảm ơn cậu, cậu đối với con tôi có ý nghĩa rất lớn, còn có.... Xin lỗi. Tôi đã làm rất nhiều chuyện quá đáng với hai đứa. Nếu như tôi sớm nhận ra, có lẽ Chí Ba đã không rời bỏ thế giới này sớm như vậy, tôi cũng sẽ không ngăn cản nó theo đuổi hạnh phúc của mình.”

“Ngăn.... Cản?” Giọng Hòa Thụ khàn khàn, “Đây là ý gì?”

Thanh Mộc tiên sinh cúi đầu: “Tha thứ cho tôi, tôi không có mặt mũi nào giải thích chuyện này với cậu, xin cậu tự mình đi xem. Tôi biết con trai tôi nhất định sẽ viết những chuyện này vào nhật ký.”

Dứt lời, Thanh Mộc tiên sinh liền rời đi.

Ông khom lưng bước đi, bóng lưng giống như một cái xác không hồn.

[19]

Hòa Thụ trở lại căn phòng của Chí Ba.

Dựa vào dãy số Thanh Mộc tiên sinh để lại, Hòa Thụ thuận lợi mở được máy tính của Chí Ba.

Mật mã khởi động máy tính của hắn là một ngày, theo lời Thanh Mộc tiên sinh đã nói, đó là ngày mẹ Chí Ba bỏ đi.

Sau khi máy tính được khởi động, trên màn hình liền xuất hiện trang chủ.

Dường như trên trang chủ của máy tính đều là các loại phần mềm cùng tài liệu bản vẽ, Hòa Thụ tìm nửa ngày, mới tìm thấy một thư mục có tên là “Nhật ký của tôi.”

Sau khi mở thư mục, Hòa Thụ phát hiện số lượng nhật ký nhiều kinh người.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên có một trận gió to thổi qua, tựa như tiếng khóc của ai đó.

Căn phòng yên tĩnh đến tịch mịch, chủ nhân của nó vĩnh viễn sẽ không về.

Hòa Thụ ngồi xuống.

Anh chậm rãi xem lại nhật ký của Chí Ba.

[20]

“Ngày 13 tháng 3 năm 1999

Tôi bắt đầu viết nhật ký.

Năm nay tôi đã vào trường cấp ba Hải Khâu, tôi không biết mình có gặp lại bạn học cấp hai hay không?

Tôi rất sợ hãi.

Kỳ thực tôi muốn đến một trường cấp ba xa nhà để học, như vậy những bạn học ở đó sẽ không biết chuyện tôi bị bắt nạt. Nhưng ba không chịu nghe tôi nói, ông lúc nào cũng bận rộn như vậy.”

“Ngày 1 tháng 4 năm 1999

Hôm nay là ngày đầu học cấp ba, dường như không có ai bàn tán về chuyện của tôi, một ngày êm đềm trôi qua.

Đã rất lâu rồi tôi không được yên tĩnh dùng cơm trong lớp học, hôm nay thật quá tốt.

Thời điểm tan học, có một bạn học chủ động đến nói muốn cùng tôi về nhà.

Cậu ấy họ là Tiểu Sam, tôi không nghe rõ tên cậu ấy. Tốc độ nói chuyện của cậu ta quá nhanh, tôi cũng không tiện hỏi lại.

Chúng tôi cùng đi đến cửa hàng tiện lợi, sau đó cậu ấy nói phải đi đường khác về nhà.

Cảm giác này giống như trở lại thời tiểu học, trở lại lúc mẹ vẫn chưa bỏ đi, trở lại lúc tôi chưa bị bắt nạt.

Bạn học Tiểu Sam sẽ không biết lý do tôi bị bắt nạt đâu nhỉ?

Hôm nay thầy giáo có giao bài tập, nhưng tôi cảm thấy không thoải mái, vẫn là nên để ngày mai tới trường rồi làm vậy.”

“Ngày 2 tháng 4 năm 1999

Tôi không ngủ được, nên lên viết nhật ký.

Hôm nay tôi lại cùng Hòa Thu (rốt cuộc tôi cũng đã biết tên của cậu ấy) về nhà, cậu ấy nói chúng tôi sau này phải vĩnh viễn đi về cùng nhau.

Cậu ấy nói vĩnh viễn là always, hmm, vĩnh viễn phải là forever chứ nhỉ?

Đúng rồi, nhờ có sự giúp đỡ của Hòa Thu, tôi đã làm quen thêm nhiều bạn mới.

Nhưng tôi cảm thấy rất sợ hãi.

Tôi sợ tất cả chuyện này sẽ không lâu dài.

Tôi sợ không bao lâu nữa, mọi người sẽ dùng ánh mắt lạnh lẽo cùng xem thường nhìn tôi...

Tôi rất sợ...

Buổi tối nhắm mắt lại, trong đầu tôi là vô số âm thanh.

Những giọng nói kêu gào tên tôi, một lần rồi lại một lần... .

Tôi phải mang tai nghe thôi, phải mở âm lượng lớn nhất.”

“Ngày 13 tháng 4 năm 1999

Tôi đã nằm mơ.

Tôi mơ thấy sách giáo khoa cùng giày thể thao không thấy đâu.

Tôi tìm thấy giày thể thao bị vứt trong thùng rác, đến buổi tối, sách giáo khoa mới trôi lên mặt ao.

Ao nước kia bẩn quá, tôi không muốn bước xuống...

Sau đó tôi tỉnh lại.

Sách giáo khoa vẫn nằm ngay ngắn trong cặp, tôi bây giờ đã là học sinh cấp ba.

Ba đang dưới lầu nghe điện thoại, tôi nghe nói ông ấy muốn mở thêm chi nhánh.”

“Ngày 22 tháng 4 năm 1999

Hôm nay mưa lớn quá.

Hòa Thụ che dù đứng ở cửa hàng tiện lợi đợi tôi.

Chúng tôi cùng che chung dù đến trường, bên vai tôi cũng bị dính ướt.

Hòa Thụ nói chúng tôi là bạn bè, tôi thật sự rất vui, rốt cuộc tôi cũng có bạn rồi.

Hòa Thụ là một tên ngốc đầu óc đơn giản, tính cách lại rất thẳng thắn. Bất luận người nào làm bạn với cậu ấy cũng sẽ rất vui, tôi cũng không biết vì sao cậu ấy lại muốn làm bạn với tôi.”

“Ngày 6 tháng 5 năm 1999

Hôm nay có tiết thể dục sớm, tôi với Hòa Thụ cùng nhau làm động tác khởi động.

Hòa Thụ nói cậu ấy cũng đến từ gia đình đơn thân, ba của cậu ấy qua đời do bệnh ung thư, cậu ấy còn nói đi ảnh của ba mình rất thú vị, sau đó đã mời tôi đến nhà xem.

Di ảnh là đồ vật bi thương như thế, sao cậu ấy lại nói là thú vị? Tôi thật không hiểu được.

Nhưng tôi muốn đến nhà cậu ấy, chưa từng có bạn học nào mời tôi đến nhà họ chơi.

Nếu tôi không phải đến lớp ôn tập thì tốt rồi.”

“Ngày 31 tháng 12 năm 1999

Rất cuộc cũng được nghỉ đông rồi.

Hôm nay tôi đã đến nhà Hòa Thụ chơi, còn gặp được em trai em gái của cậu ấy.

Mẹ của Hòa Thụ làm đồ ăn thật ngon.

Tôi cũng muốn có em trai em gái, tôi muốn có một người anh như Hòa Thụ.

Đây là kỳ nghỉ đông vui vẻ nhất đời tôi.

Nếu như mẹ không bỏ đi, vậy thì quá tốt rồi.”

“Ngày 1 tháng 4 năm 2000

Tôi là học sinh lớp 11 rồi, nhưng tôi không được xếp chung lớp với Hòa Thụ.

Hòa Thụ đã tham gia vào câu lạc bộ điền kinh, mỗi ngày tan học cùng những ngày cuối tuần cậu ấy phải đi huấn luyện, không thể cùng tôi về nhà chung nữa rồi.

Hòa Thụ rất quan tâm tôi, nên tôi cũng sẽ cố gắng làm quen bạn mới, tôi không thể để cậu ấy lại lo lắng cho mình.”

“Ngày 1 tháng 4 năm 2001

Tôi lên lớp 12 rồi, vẫn không được xếp chung lớp với Hòa Thụ.”

“Ngày 7 tháng 4 năm 2001

Tôi được học chung với Hòa Thụ trong lớp ôn tập nha!

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện quá, Hòa Thụ kể với tôi rất nhiều chuyện, nhưng tôi không còn sức lực nào ghi nhớ.

Nhưng tôi biết, cả đời này tôi cũng sẽ không quên.”

7. Chương 7

21]

Hòa Thụ tỉ mỉ xem lại nhật ký của Chí Ba.

Chí Ba viết những chuyện này, có chỗ Hòa Thụ còn nhớ, cũng có chỗ anh không nhớ rõ.

— Thế nhưng Chí Ba đều nhớ hết.

Ý tốt hay ý xấu của người khác, Chí Ba đều nhớ rất rõ ràng.

Những dòng chữ non nớt này, phảng phất khiến Hòa Thụ như thấy được hình ảnh thiếu niên mẫn cảm khi xưa, người đã cùng anh trải qua quãng thời gian tuổi trẻ.

Thì ra những dịu dàng mình dành cho bạn học Thanh Mộc, hẳn đều cảm nhận được tất cả.

Lúc trước có thể làm bạn với Chí Ba, thật sự là quá tốt.

Hòa Thụ im lặng nhìn màn hình máy tính.

— Nhưng mà, bạn học Thanh Mộc, tại sao ngày đó cậu lại không đến?

Dòng nhật ký đã sắp tới gần ngày đó.

Viên pha lê đã tê dại từ lâu trong lồng ngực Hòa Thụ nay đã bắt đầu nhảy nhót lung tung.

Rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì?

Hòa Thu vô cùng khẩn trương, cảm giác căng thẳng vì chờ đợi giống hệt ngày đó mười năm trước.

Cuối cùng ngày kia cũng đến.

[22]

“Ngày 31 tháng 3 năm 2002

Ba đã biết tất cả.

Tôi không biết tại sao ba lại biết tôi có tình cảm với Hòa Thu, thậm chí ông ấy còn biết hôm nay tôi sẽ nói ra, ba đã biết tất cả rồi.

Tôi cho là ba sẽ tức giận, tôi thực sự rất sợ. Tôi sợ ông ấy mắng tôi.

Thế nhưng ba không làm vậy.

Ông ấy chỉ khóc.

Ba quỳ trên mặt đất, nước mắt nói với tôi: “Chí Ba, con muốn giống mẹ vứt bỏ ba sao.”

Tôi nói: “Con không có vứt bỏ ba.”

Ba lập tức ra lệnh cho tôi: “Nếu vậy thì con đừng để gia đình Thanh Mộc mang đến sỉ nhục cho nhà mình.”

Tôi không có gì để nói.

Mười tám năm qua, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người ba nghiêm túc cùng cảnh trọng của mình lộ ra vẻ mặt cầu xin.

Tôi đã từng nghĩ, mình không quan tâm đến ba và ông ấy cũng không hề quan tâm mình, nhưng tôi thật không ngờ, tôi lại để tâm đến ông ấy nhiều hơn tôi nghĩ, mà ông ấy cũng rất quan tâm đến tôi.

Ba khóa cửa phòng tôi lại, ông ấy không cho phép tôi ra khỏi nhà.

Hòa Thụ, xin lỗi cậu, cậu nhất định đã chờ tôi cả đêm đúng không? Cậu vẫn luôn là người nghiêm túc như vậy.

Cậu có thể tha thứ cho tôi không?

Ngay cả tôi cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Ngày 2 tháng 4 năm 2002

Ba không cho tôi ra khỏi nhà, ngay cả điện thoại cũng không cho tôi nghe.”

“Ngày 9 tháng 4 năm 2002

Cuối cùng ba cũng cho phép tôi ra khỏi nhà.

Tôi chạy đến nhà Hòa Thụ, nhưng nhà cậu ấy không có ai.

Hàng xóm nói gia đình Tiểu Sam chuyển lên Tokyo rồi.

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Hòa Thụ, hóa ra chuyện ngày đó cậu muốn nói với tôi là dọn nhà sao?

Tôi thật đau lòng, thì ra tôi đã hiểu lầm.

Hòa Thụ, nếu như ngày đó tôi nói ra câu nói kia, cậu sẽ phản ứng thế nào đây?

Nếu như cậu ngáp ngừng, dù chỉ là một chút, tôi cũng sẽ không còn dũng khí sống tiếp nữa.”

“Ngày 31 tháng 4 năm 2002

Hôm nay tôi vô tình nhìn thấy địa chỉ nhà Hòa Thụ ở Tokyo trong sổ ghi chép của giáo viên chủ nhiệm.

Ba cứ nhất quyết đến trạm xe lôi tôi về.

Tôi có nên đi tìm Hòa Thu không?

Tôi không nên xuất hiện quá rối cuộc sống của cậu ấy đúng không?

Tôi biết, nếu như tôi đi tìm Hòa Thu, nhất định cậu ấy sẽ tha thứ cho tôi, cậu ấy vẫn luôn tốt bụng như vậy!

Thế nhưng, tôi có nên để tình cảm của mình phá hủy cuộc sống của cậu ấy không?”

“Ngày 1 tháng 5 năm 2002

Đúng rồi, tôi đã vào trường đại học nghệ thuật.

Ba không hề phản đối tôi học nghệ thuật, tôi thật kinh ngạc.

Trường rất gần trạm Hải Khâu, cuối tuần tôi vẫn có thể trở về trấn Hải Khâu.

Kỳ thực, chỉ cần tôi ngồi tàu điện, tôi sẽ đến được Tokyo.

Hòa Thu, trước đây cậu từng nói tôi sẽ trở thành nhà nghệ thuật, hiện tại tôi đang rất muốn trở thành nhà nghệ thuật.

Chờ khi cậu gặp lại tôi, cậu nhất định sẽ nói “Quả nhiên, cậu rất hợp với loại phong cách này.”

Chỉ cần nghĩ đến nụ cười của cậu, tôi cũng cảm thấy vui rồi.

Hòa Thu, cậu ở Tokyo thế nào?

Tuy rằng chúng ta đã xa nhau, nhưng tôi vẫn luôn nghĩ đến cậu, vì vậy tôi không hề thấy cô đơn, tôi luôn cảm thấy cậu vẫn bên cạnh tôi.”

[23]

Sau những dòng chữ đó, nhật ký liền biến thành sổ ghi chép cuộc sống đại học của Chí Ba.

Cuộc sống đại học của Chí Ba thật bận rộn, hẳn học được rất nhiều thứ, làm quen thêm được nhiều bạn, bước vào một thế giới hoàn toàn mới.

Chí Ba rất có tài, Hòa Thụ cảm thấy thật hãnh diện.

Mãi cho đến hai năm sau, trong nhật ký của Chí Ba mới nhắc tới Hòa Thụ.

[24]

“Ngày 3 tháng 10 năm 2004

Giáo sư Cung Hạ muốn tổ chức triển lãm cá nhân ở Tokyo, sinh viên chúng tôi cũng phải đi cổ động.

Hòa Thụ, tôi muốn đến Tokyo, không biết có thể gặp lại cậu trên đường phố Tokyo hay không?”

“Ngày 17 tháng 10 năm 2004

Hòa Thụ, tôi sẽ ở lại Tokyo bảy ngày.

Tôi đi theo địa chỉ lúc trước tìm cậu, nhưng tôi không thể ngẫu nhiên gặp lại cậu, quả nhiên cuộc sống không hề giống hoạt hình.

Tôi đi lang thang quanh quảng trường nơi cậu sống, nghĩ thầm, hóa ra nơi này là nơi Hòa Thụ từng sống.

Hòa Thụ đã từng uống rượu ở quán này sao?

Hòa Thụ đã từng mua đồ trong cửa hàng này ư?

Ông lão ngồi bên đường tắm nắng kia, chắc chắn mỗi ngày đều được nhìn thấy Hòa Thụ nhỉ? Tôi thật ngưỡng mộ ông ấy.

Không biết tại sao, tôi lại cảm thấy quảng trường kia thật tươi đẹp!

Thế nhưng, Tokyo đông người quá.

Thành phố này mỗi phút mỗi giây đều ồn ào. Hòa Thụ, làm sao cậu có thể chịu đựng được loại cuộc sống căng thẳng này, có lẽ cậu kiên cường hơn tôi nghĩ.”

“Ngày 1 tháng 1 năm 2005

Lại một năm trôi qua.

Ba có nói với tôi, ông bảo tôi nên tham gia tụ hội bạn học cũ, vì vậy tôi đã tham gia.

Tôi cũng thật không ngờ, mình có thể thông qua bạn học cũ có được số điện thoại của Hòa Thy.

Chuyện này thật đáng ngạc nhiên, tôi chỉ thuận miệng nói một câu: “Đã lâu rồi không thấy bạn học Tiểu Sam.”

Lập tức có người lên tiếng: “Tôi có số điện thoại của Tiểu Sam đây, cậu có muốn lấy không?”. Sau đó cậu ta đã viết số điện thoại của Hòa Thy cho tôi.

Tôi không thể tin được, mình lại dễ dàng có được số điện thoại của Hòa Thy trong tay sao?

“Ngày 4 tháng 1 năm 2005

Hòa Thy, tôi không dám gọi cho cậu.

Cậu có tha thứ cho tôi không?

Nếu cậu tha thứ cho tôi, tôi cũng sẽ tha thứ cho chính mình.

Tôi muốn trốn tránh, tôi vẫn luôn trốn tránh....

Lần trước tại buổi tụ hội có người nói cho tôi biết. Hòa Thy, cậu học rất tốt ở đại học Tokyo, sau này cậu nhất định sẽ được vào làm ở công ty lớn.

Hòa Thy, cậu vẫn là thiếu niên trong ký ức của tôi chứ?

Chắc là cậu đã miễn cưỡng chính mình thuận theo xã hội nhỉ? Nên nói là, cậu đã thay đổi đúng không?

Tôi thật lòng hi vọng cậu có thể vui vẻ với cuộc sống của mình.

Cho dù cậu vui vẻ với ai, trải qua cuộc sống thế nào, chỉ cần cậu cảm thấy hạnh phúc, tôi cũng sẽ vui vẻ.”

[25]

Ba năm tiếp theo trong nhật ký được viết rất ít, có lẽ Chí Ba quá bận rộn với công việc thiết kế của mình.

Hòa Thụ suy đoán, Chí Ba nhất định đang rất tập trung vào công việc, hẳn đang cố ý làm bản thân bận rộn để không bận tâm đến chuyện tình cảm.

Anh cũng giống như vậy.

Hòa Thụ tiếp tục đọc nhật ký, anh cảm thấy chính mình đang nhanh chóng bắt kịp bước chân nhàn nhả của Chí Ba.

Mười năm thiếu hụt kia, đang từ từ hiện ra trước mắt Hòa Thụ.

[26]

“Ngày 3 tháng 2 năm 2008

Hòa Thụ, hôm nay tôi nhìn thấy trên tivi ở Tokyo tuyết rơi rồi.

Trần Hải Khâu cực kỳ lạnh, rất nhiều nhà thiết kế đều bị cảm, tình hình năm nay thật gian nan.

Cậu ở Tokyo thế nào rồi?

Tôi hi vọng có người chăm sóc cho cậu, tôi sẽ cực kỳ đố kị với người kia, nhưng tôi cũng rất cảm ơn người đó.

Chỉ cần cậu có thể hạnh phúc, tôi cũng có thể mỉm cười.”

“Ngày 21 tháng 9 năm 2009

Hòa Thụ, tác phẩm của tôi đoạt giải thưởng lớn rồi.

Đài truyền hình cho người đến phỏng vấn tôi, thoạt nhìn bọn họ rất nghiêm túc, tôi có chút lo lắng nên để cộng sự tiếp nhận phỏng vấn.

Nhưng sau khi về nhà, tôi đã hối hận ngay.

Đột nhiên tôi nghĩ đến, nếu như cậu có xem tivi, có lẽ cậu sẽ nhìn thấy tôi.

Tôi cần phải nhận phỏng vấn.

Bằng không tôi lại đoạt thêm một giải thưởng lớn nữa nhỉ?

Ha ha, đùa thôi.”

“Ngày 3 tháng 11 năm 2010

Hòa Thu, hôm nay tôi đã gặp lại bạn học cấp hai.

Tên đó là người lúc trước vứt sách giáo khoa của tôi vào thùng rác, tuy hắn không thừa nhận, nhưng tôi biết là hắn làm. Hắn bây giờ đã có hai đứa con gái.

Chúng tôi chỉ vô tình gặp nhau trên đường, tôi không muốn để ý đến hắn nhưng hắn lại kéo tay tôi.

Tôi đã sắp ba mươi rồi, nhưng khi hắn gọi tên tôi, tôi liền trở về tên nhóc cấp hai lúc trước.

Tôi không dám từ chối hắn, khi đó tay tôi đang run...

Cuối cùng, tôi đành phải uống bia với hắn.

Hắn luôn miệng kể về con gái mình giống như một tên ngốc, tôi quả thực không nhận ra hắn nữa.

Buổi tối về nhà ngủ một giấc, tôi đã mơ thấy những chuyện hồi cấp hai.

Tên kia ôm hai bé gái nhếch miệng cười nhìn tôi, cảnh tượng kia thật đáng sợ...

Tôi phải mang tai nghe thôi, phải mở âm lượng lớn nhất.

Hòa Thu, cậu bây giờ hình dáng thế nào?

Cậu có nhớ tôi không?

Coi như cậu đã trưởng thành, vậy cũng không đáng kể, tôi vẫn muốn gặp lại cậu.

—— Không, điều đó thật không đáng kể sao?

Tôi lại chần chừ, tôi thực sự chán ghét bản thân mình.”

“Ngày 31 tháng 3 năm 2011

Hôm nay là sinh nhật của tôi.

Chớp mắt đã mười năm rồi, những chuyện tôi muốn làm đều đã làm được.

Thật kỳ lạ, có nhiều người phải dùng cả đời để thực hiện ước mơ của mình, tôi chỉ dùng mười năm và không hề tiếc nuối điều gì.

Bây giờ, tâm nguyện duy nhất của tôi là để Hòa Thụ hiểu rõ tâm ý của mình, nhưng tôi rất sợ phải nghe câu trả lời của cậu ấy.

Tôi là cối xay gió, nếu như không có gió, tôi sẽ không tự mình chuyển động.

Tôi vẫn luôn chờ gió đến, chờ một cơn gió mang tên kỳ tích mãi mãi cũng không đến....

Hòa Thụ, cậu đã kết hôn chưa?

Trong vô thức, quyển nhật ký này đã trở thành thư tình viết cho cậu.

Có đôi lúc, tôi cảm thấy lo lắng nếu như tôi thực sự gặp lại cậu, tôi sẽ không có cách nào nói chuyện bình thường với cậu.

Nhớ nhưng cậu đã trở thành một phần trong tôi, nhưng chia cách lâu dài đã đè bẹp toàn bộ dũng khí của tôi.”

“Ngày 30 tháng 1 năm 2012

Có lẽ là do công việc ổn định, thời gian gần đây tôi lại nhớ đến cậu đấy Hòa Thụ à.

Tôi nhìn thấy trên tivi có phát một bản tin, rất nhiều ông cụ độc thân cả đời, đến cuối cùng lại chết cô độc trong chính căn nhà của mình. Tôi chỉ sợ tôi cũng sẽ chết trong cô độc!”

“Ngày 31 tháng 3 năm 2012

Hôm nay là sinh nhật tôi.

Mọi người trong công ty thiết kế tổ chức tiệc mừng cho tôi, nhưng bản tin lúc trước vẫn khiến tôi lo sợ, nên tôi lập tức liên hệ luật sư lập di chúc.

Hòa Thu, tôi sẽ để lại hết toàn bộ tài sản cho cậu.

Ngoài cậu ra, còn có thể là ai nữa chứ?

Tôi thật lòng hi vọng bản di chúc này mãi mãi không xuất hiện.

Nhưng tôi lại nghĩ, nếu như bản di chúc được sử dụng, nhất định cậu sẽ quay lại trấn Hải Khâu. Cậu sẽ đến nhà tôi, cậu sẽ tiếp nhận tất cả của tôi.

Khi đó, có lẽ cậu sẽ hiểu rõ tâm ý của tôi nhỉ?

Vậy thì tâm nguyện cả đời của tôi đã được thỏa mãn rồi.”

“Ngày 20 tháng 8 năm 2012

Hòa Thu, tôi và cậu đã xa nhau mười năm.

Hôm nay tôi uống rất nhiều rượu, cuối cùng tôi cũng có đủ dũng khí mua một tấm vé đến Tokyo.

Kỷ niệm tròn mười năm, xem như đây là một cái cơ gặp mặt được không?

Tha thứ cho tôi chỉ dám dùng cái cơ ngu ngốc này để gặp cậu.

Nếu cậu chưa kết hôn, tôi sẽ dùng ngữ khí đùa giỡn để hỏi cậu: “Đi theo tôi thì sao? Cậu về lại trấn Hải Khâu đi, hay tôi lên Tokyo phát triển cũng được.”

Cậu sẽ trả lời tôi thế nào đây?

Tôi biết, tôi là người không giỏi nói đùa, tôi nhất định sẽ khiến bầu không khí trở nên lúng túng.

Thế nhưng, lần này tôi phải nói ra.

Không biết tại sao, gần đây tâm tình tôi cứ kích động giống như loại kích động của thiếu niên, tôi không muốn bỏ mặc cảm xúc đó nữa.

Trời ạ, cuối cùng cối xay gió cũng đã muốn chuyển động rồi sao?

Ngày mai xuất phát rồi, hôm nay tôi phải nhanh chóng thu dọn hành lý thôi.”

[27]

Đây là dòng nhật ký cuối cùng của Thanh Mộc Chí Ba.

Viết xong dòng nhật ký này được mười phút, Thanh Mộc Chí Ba đi xuống lầu đến cửa hàng tiện lợi mua đồ, sau đó bất hạnh qua đời do tai nạn xe cộ.

[28]

Nếu như lúc trước chúng ta có thể dừng cảm hơn một chút.

[29]

Hòa Thụ một mình đi cạnh biển.

Ánh trăng vàng nhạt soi sáng bầu trời đêm, từng gợn sóng dịu dàng vuốt ve bãi cát.

Hòa Thụ đối mặt với biển rộng, nhẹ giọng nói:

“Bạn học Thanh Mộc, tôi đã hiểu rõ tâm ý của cậu.”

“Tôi biết tên gốc nhà cậu rất nhất gan, tính cách của cậu không giống vẻ ngoài tí nào.”

“Nhưng cậu không sai.”

“Đúng vậy, cậu không hề sai.”

“Cảm ơn cậu đã yêu tôi.”

Từng gợn sóng trong suốt một lần rồi lại một lần cọ rửa bãi cát, nhưng lại không cách nào xóa nhòa ký ức xưa.

Nước mắt chảy dài nơi khóe mắt.

Hòa Thụ nghẹn ngào nói:

“Chí Ba, tôi cũng yêu cậu.”

[30]

Mùa thu năm 2012.

Hòa Thụ nghỉ việc ở Tokyo.

Anh trở lại trấn Hải Khâu, dùng tài sản của Chí Ba mở một quán cà phê nhỏ.

Quán cà phê của anh buôn bán rất ổn định, khách hàng thường là người quen, học sinh cấp ba, các cậu bạn nhỏ, còn có những ông lão độc thân.

Lúc tiệm cà phê nghỉ trưa, Hòa Thụ còn đến trường cấp ba Hải Khâu, anh bây giờ là huấn luyện viên của câu lạc bộ điền kinh. Tính cách anh rộng rãi nên rất được học sinh hoan nghênh.

Hòa Thụ rất thích cuộc sống như thế.

Lúc cùng bọn nhỏ một chỗ, anh có thể lơ mơ thấy được năm tháng tuổi trẻ của mình qua chúng.

Hòa Thụ cũng từng là thiếu niên.

Có một lần, nhóm nữ sinh cấp ba thường xuyên đến quán uống cà phê quán lấy anh hỏi: “Chú Tiểu Sam, tại sao chú lại không kết hôn?”

Hòa Thụ cười đáp: “Bởi vì người chú yêu đã chết rồi.”

“A, xin lỗi....” Nhóm nữ sinh lộ ra vẻ mặt lúng túng.

Hòa Thụ cười cười, dịu dàng nói: “Tất cả mọi người rồi cũng sẽ chết. Người mình ghét hay người mình yêu, tất cả cũng sẽ chết thôi. Chuyện này không có gì phải sợ hãi, cũng không có gì phải thương tâm.”

Nhóm nữ sinh xấu hổ nở nụ cười: “Thật đáng tiếc.”

Hòa Thụ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không đâu, hiện tại chú đang rất hạnh phúc. Hẳn yêu chú, chú cũng yêu hẳn, cho dù chết đi cũng không thể thay đổi được chuyện đó.”

“Hắn?” Nhóm nữ sinh kinh ngạc, “Thì ra người chú yêu là đàn ông sao?”

Hòa Thụ cười không nói.

Anh nghiêm túc sống cuộc sống của mình, chỉ cần anh sống hạnh phúc thì người kia cũng sẽ hạnh phúc.

Lúc Hòa Thụ nhận ra được điều đó, đã là mấy chục năm trôi qua.

Hòa Thụ già rồi.

Anh giao lại tiệm cà phê cho người mới quản lý, bản thân thì sống cuộc sống lão niên bình thản.

Khi cuộc sống dần chậm lại, chân tình mới dần hiện rõ.

Giống như Chí Ba từng nói, chỉ cần Hòa Thụ vẫn luôn nghĩ đến hắn, thì anh sẽ không cảm thấy cô đơn, giống như Chí Ba vẫn luôn bên cạnh Hòa Thụ.

Trong lòng Hòa Thụ, bọn họ vẫn là thiếu niên năm xưa.

Vẫn là nụ cười e thẹn, vẫn là cuộc sống bình thản, vẫn là tuổi trẻ tốt đẹp của anh.

Hòa Thụ luôn mơ thấy lần đầu gặp nhau của bọn họ.

Khí trời ngày đó thật nóng, trên nền trời xanh thẫm hiện lên một ánh cầu vồng mềm mại

Trong con hẻm nhỏ, Chí Ba mang tai nghe đi phía trước.

Hòa Thụ cầm chai nước ngọt đi phía sau, không nhận được kêu lên: “Tên ngu ngốc này, đừng mang tai nghe khi ra ngoài!”

Dường như Chí Ba không nghe thấy.

Lúc đi tới đầu hẻm, hắn xoay người lại.

Giữa từng cơn sóng lấp lánh ngoài biển rộng, trong con hẻm nhỏ nhỏ, một thiếu niên xoay người.

Mặt nghiêng của người nọ trong suốt tựa như một viên thủy tinh, áo sơ mi trắng bị gió biển thổi phồng lên

rung động.

Nếu đúng theo thực tế, một giây sau Chí Ba sẽ bước ra khỏi hẻm và biến mất trong biển người.

Thế nhưng đây là trong mơ, hắn đã dừng bước.

Chí Ba xoay người lại, im lặng nhìn Hòa Thụ, thấp giọng nói: “Ừm.”

Hòa Thụ nhét chai nước ngọt vào cặp, nhanh chân chạy đến chỗ hắn, cười nói: “Cậu đang chờ tôi sao?”

Chí Ba nhẹ giọng đáp: “Tôi vẫn luôn chờ cậu.”

“Có thật không?” Hòa Thụ vui vẻ nói, “Vậy cậu phải vĩnh viễn chờ tôi đó nha!”

“Ừm.” Chí Ba gật đầu, trong đôi mắt màu trà tràn ngập tia dịu dàng.

“Hẹn vậy nhé?”

“Ừm, hẹn vậy đi.”

Không có chuyện chết đi, chỉ là một lời thú nhận.

Thời gian mười năm, gom nhặt thành mười năm thư tình.

Bên trong những bức thư tình kia, có những cối xay gió không xoay,

Có tiếng gào khóc nghẹn ngào ngoài biển rộng,

Có những dòng hồi ức kéo dài không ngừng,

Có vụn vặt cuộc sống bận rộn,

Có những vết thương không thể khép lại,

Có từng hơi ấm như mùa xuân cứu rỗi,

Có những tưởng niệm day dứt không kết thúc,

Còn có tình yêu không ngừng nghỉ.

Không cần sợ hãi chuyện chết đi, tất cả mọi người đều sẽ chết, không có gì phải sợ.

Tôi sẽ sống tốt cuộc sống còn lại, nghiêm túc vượt qua mỗi ngày.

Đợi khi ngày đó đến, chúng ta sẽ gặp lại nhau trên thiên đường.

Tôi sẽ kiêu ngạo đứng trước mặt cậu, lớn tiếng nói: “Tên ngu ngốc kia, thấy tôi sống lâu hơn cậu chưa hehe!”

Khi đó, cậu sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ?

Nhất định cậu sẽ mỉm cười.

Sau đó, chúng ta có thể ở bên nhau.

“Vĩnh viễn chính là always!”

“Hmm, vĩnh viễn phải là forever mới đúng.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam-thu-tinh>